Ετος Ϛ' — Αριθμος 485 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | Εν Αθηναις 21 Ιουνιου 1890

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ.* — *Φ. Γκουεράτση*: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις *Π. Παντᾶ* — *Ἀδόλφου Βελώ*: Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ. — *Αἰσώπου-Ξενοπούλου*: ΕΥΑ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΖ

[Συνέχεια]

Ἡ Μαριάννα ὑπήκουσε καὶ ἀπῆλθεν. Ἐκεῖνος ἠκολούθησεν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦν τὸ μόνον αὐτοῦ πάθος. Ἠγάπα αὐτὴν μετὰ τρυφερότητος.

Μείνας μόνος ἐσκέπτετο.

Τί νὰ πράξῃ; Μία μόνη ὑπῆρχεν ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο· τίποτε. Ὅλη ἡ καλὴ θέλησις τῶν ἄλλων δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ἀπέλπιδα ἐκείνην κατάστασιν. Εἷς μόνος ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ αὐτόν.

Ὁ Πέτρος Κεραν̀δὰλ ἐτήρει τὴν ἐκ γενετῆς ὑπερηφάνειαν αὐτοῦ. Νυμφευθεὶς τὴν ὡραίαν Μαριάνναν, τὸ ἔπραξε μὴ τολμῶν ν' ἀτενίσῃ ὑψηλότερον ἐπὶ τῷ φόβῳ ἀρνήσεως. Ἠννόει τὴν κατάπτωσίν του. Εἷς τίτλος τότε μόνον εἶναι δύναμις ὅταν συνοδεύηται ὑπὸ περιουσίας· ἄλλως εἶναι σχεδὸν γελοῖος.

Ἡ ἀφοσίωσις τῆς Μαριάννας καὶ τῶν υἱῶν του κατ' οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ὠφελήσῃ αὐτόν.

Ὁ Πέτρος παρεῖδε τὴν φιλοδοξίαν του ἐπὶ μίαν ὥραν. Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ πολέμου, καταδιωκόμενος ἀπηνῶς ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τοῦ Πορνιγουέν, τοῦ κὺρ Λεσγιδού, ὠπλίσθη διὰ θάρρους καὶ μετέβη εἰς τὸν πύργον τοῦ Σαὶν - Ζιλδὰς παρὰ τῷ πλουσίῳ αὐτοῦ ἐξαδέλφῳ.

Ἐκεῖ, ἐξέθηκε τὴν θέσιν του, ἤρχετο δὲ νὰ ζητήσῃ συνδρομὴν παρὰ τοῦ μαρκησίου δὲ Φοντερόζ. Ὑπέμνησεν αὐτῷ τὴν κοινὴν αὐτῶν καταγωγήν. Ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ Φοντερὸζ ἔμενε ψυχρὸς καὶ ἀπαθής. Ἀπήντησε τῷ Πέτρῳ βραχέως καὶ ξηρῶς.

Κατὰ βάθος δὲν δυσηρεστεῖτο ποσῶς διὰ τὴν ἐξαφάνησιν τῶν Κεραν̀δὰλ ἐκείνων, οἵτινες οὐδόλως περιεποίουν αὐτῷ τιμήν, ἐφόνευον δὲ τὰ ζῷά του χωρὶς νὰ δύναται νὰ τοὺς καταγγείλῃ. Ἄλλως τε ὁ Πέτρος νυμφευθεὶς πτωχὴν κόρην δὲν ἦτο εὐπρόσδεκτος συγγενής. Οὐδὲν λοιπὸν ἔδωκεν.

Ὁ Πέτρος πληγωθεὶς εἰς τὴν καρδίαν ἀπῆλθε τοῦ Σαὶν Ζιλδάς, ἅμα δὲ τῇ ἐπιστροφῇ του διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς ὑποδοχῆς του εἰς τὸν υἱόν του Ἰάκωβον, οὗτινος ἤρεσκεν αὐτῷ ὁ σκυθρωπὸς χαρακτήρ.

Αὕτη ἦν ἡ τελευταία σανὶς τῆς σωτηρίας καὶ διερράγη εἰς τὸ πρῶτον βῆμα.

Ἤδη ἡ θέσις του ἐγίνετο ὁλονὲν χειροτέρα. Ἑκάστη ἡμέρα ἔφερεν αὐτὸν πλησιέστερον εἰς τὴν ἄβυσσον.

Τὸ ὡρολόγιον ἐσήμανεν αἴφνης ἡμίσειαν ὥραν.

Περιδεής, μὲ συνεσταλμένα χαρακτηριστικά, ἀβέβαιος, μὴ γνωρίζων τί νὰ πράξῃ, ἠγέρθη καὶ ἤναψε μικρὸν φανόν. Ἐξῆλθεν εἶτα τοῦ μαγειρείου καὶ διηυθύνθη ἀκροποδητί, διὰ τῶν ἐρήμων τοῦ πύργου αἰθουσῶν, πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ Νοέλ.

Αἱ στυγναὶ μορφαὶ τῶν εἰκόνων τῆς οἰκογενείας ἠτένιζον αὐτὸν διὰ τῶν μελανῶν καὶ ἀγρίων ὀφθαλμῶν των. Τὰ βλέμματα ἐκεῖνα, ὁ εἰς τοὺς διαδρόμους συριζων ἄνεμος καὶ ὁ τριγμὸς τῶν ἐπίπλων ἐπροξένουν αὐτῷ νευρικὴν διέγερσιν καὶ φρικίασιν.

Φθὰς εἰς τὴν θύραν τοῦ Νοέλ ἐφήρμοσε τὸ οὖς ἐπ' αὐτῆς καὶ ἠκροάσθη.

Ε'

Ὁ σάκκος τοῦ Νοέλ.

Οὐδὲν ἤκουσε, πλὴν τοῦ ἤχου κανονικῆς καὶ ἀσθμαινούσης ἀναπνοῆς.

Ἠνέῳξε τότε τὴν θύραν μετὰ προφυλάξεως καὶ ἐπανέκλεισεν αὐτὴν ἀθορύβως.

Ὁ ταξειδιώτης, καταβληθεὶς ἐκ τῆς διημέρου πορείας ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ καὶ τῇ ἁμάξῃ, ἦν ἐξηπλωμένος, βαθέως κοιμώμενος ἐν τῇ κλίνῃ.

Ὁ Πέτρος ἀπέθηκε τὸν φανόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην.

Ἡ φαιὰ τοῦ Νοὲλ κεφαλὴ ἐλάμβανεν ἐν τῷ σκότει, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τῆς σινδόνης χρώματος, πένθιμον μορφήν· ἡ ὀξεῖα αὐτοῦ ρὶς ἐβυθίζετο ἐπὶ τοῦ μαλθακοῦ προσκεφαλαίου, ὁ δὲ ἰσχνὸς αὐτοῦ τράχηλος ἠδύνατο νὰ περιληφθῇ ἐν μιᾷ τῶν χειρῶν τοῦ ἐξαδέλφου του.

Ὑπὸ τὰ καλύμματα τῆς κλίνης τὸ κάτισχνον σῶμα του διεφαίνετο ὡς πτῶμα ὑπὸ σαββανον, ἂν δὲ μὴ ἠκούετο ἡ ἀναπνοή του θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εὑρίσκετο ἐνώπιον νεκροῦ.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης, πλησίον τοῦ ἀμυδρῶς φωτίζοντος φανοῦ, εὑρίσκετο ὁ σάκκος, ἑλκύων τὸ βλέμμα τοῦ ἀτυχοῦς, ὅστις ἐπάλαιε πρὸς ὑστάτην ἀντίστασιν.

Ὁ σάκκος ἐκεῖνος περιεῖχε τὸ τέλος τοῦ ἐξευτελισμοῦ, τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν ἄνεσιν τῆς οἰκογενείας. Δὲν θὰ ὑπεχρεοῦτο πλέον νὰ κλίνῃ ἐνώπιον τοῦ κὺρ Λεσγιδού, τοῦ ἀπηνοῦς ἐκείνου καὶ ἀμειλίκτου διώκτου, ὅστις ἀνέμενε τὴν κατάλληλον ὥραν, ἵνα ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς λείας του. Θὰ ἔληγεν ἡ ἀβεβαιότης διὰ τὴν αὔριον, καὶ αἱ ἀνησυχίαι διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἀγνῆς. Ἔβλεπεν ἐνώπιόν του τὸν ἐλεύθερον βίον, τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ ὑπεράνω πάντων τούτων τὴν εἰκόνα τῆς Μαριάννας, τῆς ὡραίας συνεύνου του, ἥτις ἦν ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἡδονῆς δι' αὐτόν.

Ὁ Νοὲλ ἐκοιμᾶτο πάντοτε.

Ἀγρία λάμψις ἐφάνη ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Πέτρου Κεραν̀δὰλ.

Ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον τὴν κλίνην καὶ αἴφνης αἱ χεῖρες αὐτοῦ κατέπεσον· οἱ σκληροὶ δάκτυλοί του περιέβαλον προδοτικῶς τὸν τράχηλον τοῦ κοιμωμένου γέ-

ροντος καὶ περιέσφιγξαν αὐτὸν θανασίμως.

Ὁ δολοφόνος, καταληφθεὶς ὑπὸ δέους διὰ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἔγκλημα, ἠθέλησε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ. δὲν ἦτο ὅμως πλέον καιρός. Τὸ πρῶτον βῆμα ἐγένετο.

Ἂν ἄφινε τὸ θῦμά του, ἡ ἀπόπειρα θὰ ἀνεκαλύπτετο, ἡ δὲ αἰσχύνη του θὰ ἦτο δημοσία.

Ἔδει λοιπὸν νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον, καὶ περιέσφιγξεν ἔτι μᾶλλον τὸν τράχηλον τοῦ ἐξαδέλφου του.

Ὁ Νοέλ, στραγγαλισθείς, ἐκινήθη σπασμωδικῶς ἐπ' ὀλίγον, χωρὶς νὰ κραυγάσῃ. Ἀλλὰ τὸ σῶμα ἐκράτει πάντοτε τὸν λαιμόν τοῦ Ζουάνα. Μόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἤνοιξε καὶ ἐκύτταξε πρὸς τὰ ἄνω βλέμματι, — ἐξ ἐκείνων, ἅτινα οὐδέποτε ὁ ἔνοχος λησμονεῖ, — ἔρριψε κατὰ πρόσωπον τοῦ δημίου του ὅλην τὴν καταφρόνησιν, ἣν πρᾶξις τόσῳ βδελυρὰ ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ.

Ὁ Πέτρος ἀπέστρεψε τὴν κεφαλήν· ἐξηκολούθησεν οὐχ ἧττον τὸ ἔργον του.

Μετ' ὀλίγον ὁ Νοὲλ δὲν ἐκινεῖτο πλέον. Τὰ χείλη του ἐψιθύρισαν δύο ἢ τρεῖς λέξεις, ἐν αἷς ὁ φονεὺς δὲν διέκρινεν εἰμὴ τὸ ὄνομα Ζουάνα καὶ ἐπανέπεσεν ἐπὶ τῆς πενθίμου κλίνης του, τὴν κεφαλὴν ἔχων σχεδὸν κεχωρισμένην τοῦ σώματος· τοσαύτη ἦν ἡ ἰσχὺς τοῦ Πέτρου.

Ὁ Κερανδὰλ τότε ἠτένισε πρὸς στιγμὴν τὴν ἔτι πελιδνοτέραν καταστᾶσαν ἐκείνην μορφὴν καὶ τὸ ἄπνουν ἤδη ἐκεῖνο σῶμα, ὁμοιάζον πρὸς τὰ ἐπὶ τῶν τάφων τῶν κοιμητηρίων κεκονιαμένα ἀγάλματα. Ἤνοιξεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν καὶ ἔτεινε τὸ οὖς πρὸς τὸν διάδρομον.

Οὐδεὶς θόρυβος. Ὁ ἄνεμος μόνον ἐμυκᾶτο λυσσωδῶς.

Τὸ θῦμά του ἦτο ἐκεῖ, ἀκίνητον. Ἐτόλμησε νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του· δὲν ἔπαλλε πλέον.

Παρετήρησεν ἑαυτὸν εἴ τι κάτοπτρον κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ἔφριξεν. Ἦτο φοβερὸς καὶ ἀπαίσιος τὴν θέαν. Αἱ τρίχες του ἦσαν ἠνωρθωμέναι, ἡ δὲ πελιδνὴ μορφή του ὡμοίαζε πρὸς νεκρόν.

Ὠπισθοδρόμησεν ἔντρομος, ἀλλ' ἡ θέα τοῦ πλήρους χρυσίου σάκκου ἐπανέφερεν αὐτὸν εἰς τὴν πραγματικότητα τῆς θέσεώς του.

Ἡ τιμὴ τοῦ ἐγκλήματος ἦν ἐκεῖ, εἰς τὴν διάθεσίν του. Ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἠνέῳξε τὸν σάκκον.

Τὰ χαρτονομίσματα καὶ ὁ χρυσὸς ἐξεχύθησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Αἱ ὀγδοήκοντα χιλιάδες φράγκων, δι' ἃς ἐφόνευσε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, τὸν συγγενῆ, τὸν φίλον, ὅστις ἦλθε πρὸς αὐτὸν πλήρης ἐμπιστοσύνης καὶ ἀγάπης, ἀνῆκον ἤδη αὐτῷ, ἔπρεπεν ὅμως νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἴχνη τοῦ ἐγκλήματος.

Παρετήρησε πρὸς τὰ ἔξω. Ἡ σελήνη θὰ ἔδυε μετ' ὀλίγον· τὰ νέφη ἄλλως τε ἐκάλυπτον τὸν οὐρανόν, ἡ δὲ νὺξ ἦν σκοτεινή, ὥστε ἠδυνάτει τις νὰ διακρίνῃ ἄνθρωπον εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν.

Ὁ Κερανδὰλ ἔλαβε τὸν σάκκον καὶ ἔκρυψεν αὐτὸν εἰς τὸ βάθος κενοῦ ἐρμαρίου· εἶτα μετέβη εἰς τὸν σιτοβολῶνα, ἔλαβεν ἐκεῖθεν σάκκον ἀλεύρου, εἰς ὃν ἐνέκλεισε τὸν νεκρὸν καὶ τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ. Ἀφοῦ δὲ διὰ σχοινίου προσέδεσεν αὐτόν, τὸν ἐφορτώθη ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ κατῆλθεν εἰς τὸν σταῦλον.

Ὁ Καίσαρ, κατακεκλιμένος ἐπὶ τῆς ἐξ ἀχύρου κλίνης του ἐκοιμᾶτο θορυβωδῶς.

Ὁ Πέτρος ἐξήγειρεν αὐτὸν δι' ἑνὸς λακτίσματος.

Ὁ ἵππος ἦν εἰθισμένος εἰς τοιαύτας νυκτερινὰς ἀφυπνίσεις.

Ὁσάκις ὁ πατήρ, ἢ οἱ δύο αὐτοῦ υἱοί, ὁ Κορεντῖνος καὶ ὁ Ἰάκωβος, ἐφόνευον ἐξ ἐνέδρας ἔλαφον ἢ ἀγριόχοιρον εἰς τὸ δάσος τοῦ Σαὶν-Ζιλδάς, ἐλάμβανον τὸν ἵππον, ἔσπευδον εἰς τὸ δάσος μετ' αὐτοῦ καὶ ἐφόρτωνον τὸ θήραμα ἐπὶ τῆς ράχεώς του· οὗτος δὲ ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὴν ἔπαυλιν, χωρὶς ν' ἀκολουθῇ κεχαραγμένην ὁδόν.

Τὴν νύκτα ταύτην ὁ ἵππος δὲν διενοήθη βεβαίως ὅτι ὁ κύριός του εἶχεν ἐργασίαν νὰ ἐκτελέσῃ ὑπὸ ὅλως διαφόρους συνθήκας.

Ὁ Πέτρος ἔζευξε τὸν Καίσαρα εἰς τὴν ἅμαξαν. ὅτε δὲ ἔθηκε τὸ πτῶμα ἐν τῇ ἁμάξῃ ὁ ἵππος ὠπισθοδρόμησεν, ὡς εἰ ᾐσθάνθη φοβερὰν ὀσμήν.

Ἀλλ' ὁ κύριός του καθησύχασεν αὐτόν, φοβούμενος δὲ μὴ ἐκ τῶν κρότων ἐξυπνήσωσιν οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ ὁλόκληρον τὴν μεγάλην θύραν, ἐξῆλθεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ ἐπανέκλεισεν αὐτήν, ὡς ἄνθρωπος, ὅστις οὐδὲν ἔχει ν' ἀποκρύψῃ.

Ἡ Μαριάννα καὶ ἡ Ἀγνὴ ἐξυπνήσασαι ἐκ τοῦ θορύβου ἔδραμον πρὸς τὸ παράθυρον· ἐν τῷ σκότει ὅμως δὲν ἤκουσαν εἰμὴ τὸν κρότον τῶν πεταλῶν τοῦ ἵππου καὶ τὸν τριγμὸν τῶν τροχῶν, οὐδὲν ὅμως διέκρινον.

Σκότος βαθὺ ἐβασίλευεν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Πενοέ.

Ἡ ἅμαξα ἐκυλίσθη ἐπὶ μίαν λεύγαν διὰ τῶν καλλιεργημένων ἀγρῶν, εἶτα δ' εἰσῆλθεν εἰς τὴν χέρσον.

Ψυχὴ ζῶσα δὲν ἐφαίνετο τὴν νύκτα, ἐν τούτοις ὁ δολοφόνος, ὁ σιδηροκάρδιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ἔτρεμε σύσσωμος.

Φθὰς εἰς τὸ βάθος φάραγγος ἐσταμάτησε τὸν Καίσαρα καὶ ὡδήγησεν αὐτὸν ὑπὸ δρυμὸν δρυῶν, εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν περίπου μέτρων ἀπὸ τῆς ὁδοῦ.

Ἐκεῖ, λύσας αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἁμάξης, προσέδεσεν ἐπὶ τῆς ράχεώς του τὸν σάκκον, ὅστις περιεῖχε τὸ πτῶμα τοῦ Νοέλ.

Ἦν τότε τετάρτη καὶ ἡμίσεια ὥρα περίπου τῆς πρωΐας.

Ἐπὶ τῶν μεγάλων δένδρων οἱ αἰγωλιοὶ ἐξέβαλον πενθίμους κραυγάς, μακρόθεν δὲ ἠκούοντο κραυγαὶ τῶν ἀλωπέκων διωκουσῶν τὴν λείαν αὐτῶν.

Παρὰ τὸ ἄγριον θάρρος του ὁ Πέτρος Κερανδὰλ ἦν ἔντρομος ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ἀνθρώπινον ὄμμα ἠδύνατο νὰ ἴδῃ αὐτὸν καὶ νὰ μάθῃ τὸ μυστικόν του. Δὲν ἔφερεν ὅπλα· εἶχε λησμονήσει τὴν λεπτομέρειαν ταύτην. Ἄλλως ἀκριβὰ θὰ ἐπλήρωνε τὴν ἐπικίνδυνον αὐτοῦ περιέργειαν ὁ αὐθάδης κατάσκοπος.

Ὡς πεπειραμένος λαθροθήρας ἐξήτασε τὰ πέριξ, οὐδὲν δὲ τὸ ὕποπτον παρατηρήσας ἔλαβε τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ καὶ διηυθύνθη πρὸς τὰ τέλματα, τὰ ἐκτεινόμενα κάτωθεν τοῦ δάσους τοῦ Σαὶν-Ζιλδάς.

Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ τοιαύτη ἐκδρομὴ ἦν λίαν κινδυνώδης.

Τὸ βάθος τῶν ἑλῶν ἐκείνων εἶναι ἰλυῶδες καὶ τρέχει τις τὸν κίνδυνον νὰ βυθισθῇ, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξέλθῃ· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ὁ θάνατος εἶναι ἀναπόφευκτος.

Ἀλλ' ὁ Πέτρος ἐγνώριζε καλῶς τὰ κινδυνώδη ταῦτα μέρη καὶ ἔβαινε ἀσφαλῶς.

Ἔφθασεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ἕλους, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ νὺξ καθίστατο ἧττον σκοτεινή.

Ἡ θύελλα εἶχε σχεδὸν παρέλθει, ὁ δὲ ἄνεμος ἠλαττοῦτο βαθμηδόν.

Ἀλλ' αἴφνης ἐσταμάτησεν· ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν εἴς τινων βημάτων ἀπόστασιν βῆμα ἀνθρώπου. Προσέβλεψε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο μετὰ προσοχῆς, ἀλλ' οὐδὲν εἶδεν.

Ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του.

Διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ἔφερε μέγαν λίθον γρανίτου, διὰ δὲ τῆς ἄλλης ὡδήγει τὸν ἵππον.

Φθὰς εἰς τὴν ὄχθην λίμνης, ἐκτάσεως ἑξήκοντα πλέθρων, προσέδεσε τὸν Καίσαρα εἰς ἰτέαν καὶ λαμβάνων τὸ πένθιμον αὐτοῦ φορτίον, ἀπέθηκεν αὐτὸ εἰς τὸ βάθος λέμβου, ἥτις ἐχρησίμευε πρὸς μεταφορὰν σχίνων καὶ χόρτων ξηρῶν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἕλους, καὶ ἤρξατο κωπηλατῶν δραστηρίως.

Πανταχοῦ περὶ αὐτὸν ὑπῆρχον συστάδες καλάμων ὑψηλῶν καὶ ὑδατοβίων φυτῶν παντοίων.

Φθὰς εἰς τὸ μέσον τῆς λίμνης προσέδεσε τὸν λίθον διὰ στερεοῦ σχοινίου εἰς τὸν σάκκον καὶ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὸ βάθος τῆς λίμνης.

Ἀφῆκε τότε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ εἶπεν:

— Ἐπὶ τέλους! Ἂς τὸν βγάλουν ἀπ' ἐδῶ ἂν εἰμπορέσουν.

Ψυχρὸς ἱδρὼς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του· ἀπέμαξεν αὐτὸν διὰ τῆς χειρίδος τοῦ ἐπενδύτου καὶ κωπηλατῶν ἐκ νέου ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἀκτήν.

Καθ' ἣν στιγμὴν προσέδενε τὴν λέμβον εἴς τινα ἰτέαν ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν, εἰς τὸ λυκόφως τῆς ἡμέρας, σκιὰν ἀνθρώπου εἰς τὸ δάσος.

Γ'

Ὁ Σακορράφας.

Ἐξερχόμενος τοῦ ἕλους, ὁ Πέτρος Κερανδὰλ ἔστη μετὰ τοῦ ἵππου του ὑπὸ γηραιὰν δρῦν, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους.

Ἦν λίαν ἀνήσυχος, ἀναλογιζόμενος τὴν σκιάν, ἣν πρὸ μικροῦ εἶδεν ὄπισθεν τῶν σχίνων εἰς τὴν ὄχθην τοῦ τέλματος.

Περιέφερε πανταχοῦ τὸ ἐταστικὸν βλέμμα του, ἀλλ' εἰς μάτην.

Διὰ ν' ἀπατήσῃ τότε τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο πνεῦμα, τὸ νυκτερινὸν ἐκεῖνο φάντασμα, ὅπερ ἡ συνείδησις αὐτοῦ εἶχεν ἐ-

γείρει καὶ ὅπερ οὐδὲν ἄλλο ἦν εἰμὴ πλάνη τῆς φαντασίας, ἀπεμακρύνθη συρίζων καὶ ἔφθασεν ἐπὶ γηλόφου ἐξ οὗ ἐφαίνετο τὸ ἕλος. Ἐκεῖ ἔκρυψε τὸν Καίσαρα ὑπὸ τὰ δένδρα, ἐκρύβη καὶ οὗτος ὑπὸ συσταδα δένδρων καὶ ἀνέμεινεν.

Ἡ ἡμέρα ἀνέτειλεν ἤδη, πυκνὴ δὲ ὁμίχλη ἀνυψοῦτο ὡς καπνὸς ἐκ τοῦ βάθους τῶν κοιλάδων, ἄνωθεν τοῦ εἰς τοὺς τελματώδεις λειμῶνας ῥέοντος ρεύματος.

Ὅσῳ μακρὰν καὶ ἂν ἐξετείνετο ἡ θέα, πανταχοῦ ἐφαίνετο ἄπειρος πρασίνη ἔκτασις, κατερχομένη πρὸς μεσημβρίαν μέχρι τῆς θαλάσσης. Ψυχὴ ζῶσα οὐδαμοῦ διεκρίνετο.

Ὄπισθεν τοῦ Πέτρου Κερανδὰλ ἦν τὸ δάσος, ἄπειρον, πυκνόν, μέχρι τῶν γαιῶν τοῦ Πενοέ. Ἐνώπιόν του, εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς λίμνης, εἰς ἣν εἶχε ρίψει τὸ πτῶμα τοῦ Νοέλ, ἐξετείνετο ἡ ἀτελεύτητος, ἡ ἀγρία καὶ ἔρημος χέρσος.

Ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ μακρὸν ἀκίνητος.

Βεβαιωθεὶς τέλος ὅτι ἡ σκιά, ἣν ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν, ἦν ἁπλῶς ἀποκύημα τῆς φαντασίας του, βέβαιος ἄλλως τε ὅτι ἐν τῷ σκότει δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διακρίνῃ τις καὶ ν' ἀναγνωρίσῃ αὐτόν, ἐξῆλθε τῆς κρύπτης του καὶ λαβὼν τὸν Καίσαρα εἰσεχώρησεν εἰς τὸ δάσος.

Μόλις ὅμως εἶχεν ὀλίγον προχωρήσει καὶ ἄνθρωπός τις, ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ ἰσχνός, προεχώρησε μετὰ προφυλάξεως εἰς τὸν λειμῶνα. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἦν λεπτὴ καὶ ὀξεῖα, ἔφερε δὲ μύστακα ἐν εἴδει βύρσης, κόμην βραχεῖαν καὶ ἠνορθωμένην καὶ ῥῖνα ὁμοίαν πρὸς ῥύγχος πτηνοῦ.

Τὸ φάντασμα τοῦτο ἔφερε βραχὺ ἀμπέχονον, ἐκ κυανοῦ ἐριούχου, κατὰ τὸ ἥμισυ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν κομβωμένον· ἐπὶ τοῦ ὑπενδύτου αὐτοῦ ἐφαίνετο τελαμὼν μετ' ἀργυρᾶς πλακός, φερούσης τὰ οἰκόσημα τῶν Φοντερόζ. Ἡ φαιὰ αὐτοῦ περισκελὶς εἰσεχώρει ἐντὸς ὑψηλῶν ὑποδημάτων, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δ' ἔφερε πιλίκιον στρογγύλον μετὰ προμετωπίδος, φέρον ἐπὶ τοῦ κύκλῳ αὐτοῦ ἀνακρόκου μικρὸν ἀργυροῦν κέρας. Τέλος, ὑπὸ μάλης ἔφερε βραχεῖαν καραβίναν.

— Παράξενον πρᾶγμα! ἐσκέπτετο. Τί ἤθελεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ἵππον;

Ἠκολούθησε τὴν ἄκραν τοῦ δάσους καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος, εἰς ὃ ὁ Πέτρος Κερανδὰλ εἶχε σταματήσει. Τὰ βήματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἵππου εἶχον ἀποτυπωθῆ ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους.

Ὁ φύλαξ ἔκυψε καὶ παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὰ ἀποτυπώματα ἐκεῖνα.

— Αὐτὸ εἶναι ποδάρι τοῦ Καίσαρος, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

[Ἕπεται συνέχεια].

*K

F. D. GUERAZZI

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Β'

Παιδί, ὅλη χαρὰ καὶ χαμογέλοιο,
ἀνάμεσα στὰ ἄνθια ἐφαινότουν
πῶς ἐπατοῦσε, τόσο ἡ ζωή της
ἦταν εὐτυχισμένη. Τῆς χαρᾶς της
ἐσόῦσθηκε αἰφνίδια ἡ ἀκτῖνα,
εἰς τὴν πνοὴν τῆς λύπης . . .

(*Φραγκίσκη ἡ ἐξ Ἀριμίνου*, τραγῳδία).

Διατί μνῆμα, θαῦμα ὡραιοτάτων μαρμάρων καὶ τέχνης, καλύπτει τὴν κόνιν ἀνδρός, ὅστις μόνον ἐκ τοῦ νεκρικοῦ αὐτοῦ μνημείου εἶναι γνωστὸν ὅτι ἔζησε;

Διατί ὡραία μορφή, ἁβρὰ μέλη, αἰθέριον καὶ κομψότατον σῶμα, περιβάλλουσι τὴν ψυχὴν τῆς γυναικός;

Διατί ἐδόθη ἡμῖν καρδία πάλλουσα εἰς τὴν θέαν τῆς μορφῆς ἐκείνης, ἵνες φρικιῶσαι ἐπὶ τῷ ὡραίῳ τούτῳ θεάματι τῆς δημιουργίας;

Οὐδὲν τῶν ζῴων συνετέλεσεν εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ σώματος τῆς γυναικός.

Τὰ χρώματα τοῦ παραδεισίου πτηνοῦ, τῆς ἐν Κασιμίρῃ χρυσαλλίδος, δὲν δύνανται νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὰ θεῖα ἐκεῖνα, τὰ πορφυροῦντα τὰς παρειὰς τῆς καλλονῆς.

Ἡ κεμὰς δὲν ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς γυναικός· οἱ πολύτιμοι λίθοι δὲν λάμπουσιν ὡς ἐκεῖνοι, καὶ οἱ ποιηταί, ὅπως παρομοιώσωσιν αὐτοὺς πρός τι καταλληλον, προσέδραμον εἰς τὸ στερέωμα. Ἀλλὰ πάντα τὰ ἑρπετά, καὶ τὰ εἰδεχθέστερα ἔτι, συμμετέσχον τῆς ζωῆς, ἥτις θέτει εἰς κίνησιν τὰ μέλη της· πάντα τὰ ἑρπετά, πλὴν τοῦ σκορπίου, ὅστις περικυκλούμενος ὑπὸ τοῦ πυρὸς στρέφει καθ' ἑαυτοῦ τὸ δηλητηριῶδες κέντρον του καὶ αὐτοκτονεῖ γενναίως.

Εἶσαι ὡραία, ὦ πλάσμα· ἀλλ' ἡ ὡραιότης σου φέρει τὴν σφραγῖδα τοῦ σκότους. Εἶσαι κόρη ὑψηλῆς ἰδέας· ἀλλ' ἐξέπεσας ὡς ὁ Ἑωσφόρος. Αἱ ἀκτῖνές σου εἶναι ἀκτῖνες ἡλίου δύοντος. Ἡ καλλονή σου εἶναι ἡ ἡμετέρα βάσανος. Ἀναζητοῦμεν ἐν ἀγωνίᾳ τὴν ἀθῳότητα, ἣν ἡ Εὔα κατέλιπεν ἐν τῇ Ἐδέμ, καὶ τοῦτο εἶναι ὁ μέγιστος τῆς καρδίας ἡμῶν μόχθος. Ἀλλ' ἡ καρδία σου κατεδικάσθη ἐπίσης νὰ συντρίβηται, ὡς ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀστασίας.

Ἴσως ἔδει νὰ σὲ καταρώμεθα, διότι πρώτη ἡμάρτησας. Ἀλλ' ὁ ὄφις ἔχει κατοικίαν του τὰς εὐαισθήτους ἶνας σου. Ἡ περιεργία εἶναι μήτηρ τῆς ἁμαρτίας.

Ἠνέῳξας τὴν ὁδὸν τῶν ἐγκλημάτων, καὶ ἡμεῖς σὲ ἀφίσαμεν λίαν ὀπίσω ἐν αὐτῇ.

Ὦ! τέκνα τῆς κόνεως, μὴ ἀλληλοκαταρᾶσθε· ἀλλ' οἰκτείρατε ἄλληλα . . .

Ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Καστελκαπουάνου, ἔζη πλάσμα οὐράνιον κατὰ τὴν μορφήν, θεῖον κατὰ τὴν ψυχήν. Ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ προσκεφαλαίου καὶ εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὸ δάπεδον. Ἡ ὡραιότης τοῦ προσώπου τῆς κόρης ἐκείνης εἶχέ τι τὸ μεγαλοπρεπές.

Πολλαὶ νεάνιδες ἵσταντο περὶ αὐτήν, εὐχόμεναι ἐν σιγῇ ἵνα ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ὧν ὅμως τὴν λάμψιν δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποφέρωσι, διότι ἀπεκάλυπτε πυρίνην ψυχήν, ἣν οὐδέποτε θὰ ἐπίστευέ τις ὅτι ἠδύναντο νὰ περικλείωσι τὰ ἁβρὰ μέλη της.

Ἦτο ὡραία, ὡς ἡ μήτηρ τῶν θνητῶν, ἣν ὁ θεῖος Γιβέρτης[1] παρέστησεν ἐξερχομένην τῆς πλευρᾶς τοῦ ἀνδρός, ὑποστηριζομένην ὑπὸ τῶν ἀγγέλων καὶ θέτουσαν τὴν χεῖρά της ὡς ἐχέγγυον ἀγάπης εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ κόρη ἐκείνη βεβαίως δὲν ἐφαίνετο θυγατὴρ θνητῶν.

Ἴσως οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ[2], ὅτε ἠσθάνθησαν ἔρωτα πρὸς τὰς ὡραίας θυγατέρας τοῦ Κάϊν, ἠδύναντο νὰ τὴν γεννήσωσιν. Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Αἰωνίου δὲν ηὐλόγησε τοὺς γάμους ἐκείνους, διότι συνετελέσθησαν ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ, ὅθεν ἐξ αὐτῶν παρήχθησαν οἱ γίγαντες καὶ Νεμβρώδ, ὁ ἄγριος θηρευτὴς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Μάτην θὰ ἐζήτει τις λέξεις ἐν ταῖς γλώσσαις τῆς γῆς, δυναμένας ν' ἀπεικονίσωσι τὴν εἰκόνα ἐκείνην τῆς καλλονῆς. Θὰ ἦτο δὲ εὐκολώτερον νὰ ἐξαγάγῃ τις τὸ φῶς ἐκ τοῦ σκότους καὶ νὰ δώσῃ ψυχὴν εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς Ἰταλίας . . .

Ἐπὶ τέλους, ἠγέρθη ἐκ τοῦ θρόνου της καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸν ἐξώστην. Τὸ βάδισμά της ἦτο ἐλαφρόν, ὡς ἡ παίζουσα ἐν μέσῳ τῶν ῥόδων αὔρα, ἢ ὡς τὸ ἀνερχόμενον εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ὑψίστου θυμίαμα. Ἡ κυμαινομένη ἐσθής της ἔχυνε πέριξ μεθυστικώτατον ἄρωμα.

Δὲν ἦτο τεθλιμμένη· ἀλλ' οὐδὲ καὶ φαιδρά.

Ἦτο σοβαρὰ καὶ ἤρεμος, ὡς ὁ ἐν σκέψεσι βεβυθισμένος, ὅτε ὁ ἀκτινοβόλος νοῦς διορᾷ τὰ συμβάντα τῶν αἰώνων, ὅτε τὸ οὖς τῆς μεγολοφυΐας ἀκροᾶται τὴν μυστηριώδη τῆς δημιουργίας ἁρμονίαν καὶ τὸ βλέμμα της νομίζει ὅτι βλέπει ἐν τῷ οὐρανῷ τὰ πλάσματα ἐξόχου φαντασίας.

Ἐξελθοῦσα εἰς τὸν ἐξώστην ἔστη, παρατηροῦσα τὸ στερέωμα, καὶ ἐστέναξεν. Εἶτα στραφεῖσα πρὸς τὴν παρ' αὐτὴν δεσποινίδα, εἶπε—καὶ ἡ φωνή της ὡμοίαζε βεβαίως πρὸς τὴν τοῦ *Ἐλιά*. — τοῦ ἀγγέλου, ὅστις (κατὰ τὸν Κλόπστοκ) ψάλλει τοὺς οὐρανίους ὕμνους ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Ἰεχωβᾶ:

— Βλέπεις, Γισμόνδη, πόσον εἶναι ὡραῖον τὸ στερέωμα; Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν

1. Λαυρέντιος Γιβέρτης, διάσημος γλύπτης, γεννηθεὶς ἐν Φλωρεντίᾳ τῷ 1378 καὶ ἀποθανὼν τῷ 1455.

2. Οἱ υἱοὶ τοῦ Σήθ.

ἐδίδασκεν ἡμῖν τοῦτο ἡ θρησκεία, ὁ νοῦς ἡμῶν θὰ τὸ ἐξελάμβανεν ὡς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ . . . Ὦ, εἴθε νὰ μὲ ἐκάλει ταχέως ἐν τόπῳ ἀναπαύσεως.

— Εὐγενὴς Ἰόλη, ἡ σοφία τοῦ Κυρίου ἐκδηλοῦται εἰς πάντα τὰ ἔργα του. Αὐτὸς μόνος γινώσκει τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, ἡμεῖς δὲ ὀφείλομεν νὰ περιμένωμεν ἐν λατρείᾳ σεβασμοῦ τὰς ἀποφάσεις τῆς δικαιοσύνης του.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ, ἀπὸ τοῦ νὰ μεμψιμοιρήσω κατὰ τοῦ Πλάστου μου. Ἀλλ' αἱ εὐχαὶ ψυχῆς τεθλιμμένης δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φθάνωσι δυσάρεστοι εἰς τὸν θρόνον του.

— Γλυκυτάτη μου δέσποινα, ἁρμόζει εἰς ὑμᾶς ν' ἀποτείνετε εἰς τὸν Θεὸν τὰς εὐχὰς τῶν τεθλιμμένων; Εἰς ὑμᾶς, τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Μαμφρέδου; τὴν ἀδελφὴν τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀραγῶνος; τὴν ἀπόγονον τῶν Φρεδερίκων; Εἰς ὑμᾶς, τὸ αἷμα τοῦ οἴκου τῆς Σοηβίας, τὴν ὁποίαν ἡ τύχη ἔθεσεν εἰς τὴν ὑψηλοτέραν βαθμίδα, τὴν ὁποίαν νοῦς ἀνθρώπου δύναται νὰ ποθήσῃ; Ὁ βίος ὑμῶν εἶναι ὁδὸς πλήρης ἀνθέων. Τὰς ὑμετέρας ἡμέρας ἀριθμοῦσιν αἱ τέρψεις. Εἶσθε ὁ πόθος παντὸς ἀνδρείου ἱππότου, ὁ στεναγμὸς παντὸς ἀοιδοῦ, ὁ ἔρως πάντων. Δὲν φοβεῖσθε δὲ τὰς δυστυχίας, αἱ ὁποῖαι βασανίζουσι τὸ πλεῖστον τῶν υἱῶν τοῦ Ἀδάμ.

— Καὶ ὅμως εἶμαι τοιαύτη, ὥστε εἰς τὸ ἑξῆς δὲν ἔχω νὰ φοβῶμα, ἄλλο ἢ τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ.

— Καὶ ἡ ὀργή του δὲν θὰ ἐπισκήψῃ, διότι αὐτὸς μετριάζει τὴν δριμύτητα τοῦ ψύχους χάριν τοῦ καρέντος ἀρνίου καὶ χύνει βάλσαμον εἰς τὰ τραύματα τῶν τεθλιμμένων.

— Γισμόνδη, ὁ οἶκος ἡμῶν ἀφωρίσθη ἀπὸ τῆς κοινωνίας τῶν πιστῶν, ἐξ αὐτῆς ἔτι τῆς ἐν Λυῶνι συνόδου, ἐν ᾗ, μεθ' ὅλην τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Θαδδαίου τῆς Σουέσσας, ὁ Ἰννοκέντιος ἀφώρισε τὸν Φρειδερῖκον. Δὲν στερούμεθα βεβαίως τῶν ἐκκλησιαστικῶν τελετῶν. Ἀλλ' ὁ Πάπας Κλήμης ἐξ αὐτοῦ τούτου ἀκριβῶς ἔλαβεν ἀφορμήν, ὅπως ἐπικυρώσῃ τὸ καθ' ἡμῶν ἀνάθεμα. Ἀπέλυσε τοὺς ἡμετέρους ὑπηκόους τοῦ ὅρκου τῆς πίστεως· καὶ ἄνευ τούτου πολλοὶ ἦσαν οἱ προδόται. Ἀναζητεῖ πανταχοῦ ἐχθρὸν τοῦ ἡμετέρου οἴκου· καὶ ἄνευ τούτου πάμπολλοι εἶναι οἱ ποθοῦντες διακαῶς τὸν θρόνον. Ἡ τύχη δὲν ἠθέλησεν ἵνα Ριχάρδος ὁ τῆς Κορνουάλλης δεχθῇ τὸ ἡμέτερον στέμμα, τὸ ὁποῖον προσέφερεν εἰς αὐτὸν ἄνθρωπος μὴ δυνάμενος νὰ τὸ κατακτήσῃ δι' ἑαυτόν, καὶ ὡς ἐκ τούτου δωρῶν αὐτὸ εἰς ἄλλον — οὐδ' ἐπέτρεψεν ἵνα ὁ Ἐδμόνδος τῆς Ἀγγλίας δυνηθῇ νὰ κινήσῃ καθ' ἡμῶν τὰ ὅπλα. — Ἀλλ' εἰς τὸν ἄγρυπνον ἐχθρὸν σπανίως δὲν παρέχεται ἡ κατάλληλος περίστασις, καὶ ὁ Κλήμης δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀφίνουσι ταύτην νὰ τοὺς διαφύγῃ.

— Κόρη τοῦ Μαμφρέδου, ὁ ἐχθρὸς οὐδέποτε εἶδε τὰ νῶτα τοῦ ὑμετέρου πατρός. Ἂν δὲν ἔχωμεν τὴν εἰρήνην, θὰ ἔχωμεν τὴν νίκην.

— Ἀμήν! Γισμόνδη, ἀμήν,! Ἀλλὰ βλέπεις τὸν ἐπὶ τοῦ ὁριζοντος ἐκεῖνον κομήτην, ὁ ὁποῖος ἀναφαινόμενος εἰς τὴν Ἀνατολὴν διατρέχει τὸν οὐρανόν, βαίνων πρὸς Δυσμάς, καὶ ἵσταται ἄνωθι ἡμῶν; Ἤκουσες τί λέγουσι περὶ αὐτοῦ οἱ ἀστρολόγοι; Οὗτος εἶναι βέβαιον σημεῖον ὅτι ἐπίκειται θάνατος βασιλέως καὶ μεταβολὴ Κρατῶν. Πιστεύω ὅτι δὲν ὑπάρχει τις ἐν τῷ κόσμῳ δυνάμενος νὰ ὑποστῇ τὴν συμφορὰν ἀδακρυτί, ὡς ἡ θυγάτηρ τοῦ Μαμφρέδου, — ἀλλ' ἡ συμφορά, καθ' οἱονδήποτε τρόπον καὶ ἂν ὑποστῇ τις αὐτήν, εἶναι πάντοτε συμφορά.

— Δὲν θὰ ἀμφισβητήσω τὴν ἐπήρειαν τῶν ἀστέρων· ἀλλ' ἐκ τῶν ἄχρι τοῦδε φανέντων ἐπὶ τῆς γῆς ἀποτελεσμάτων νομίζω ὅτι ὑπάρχει λόγος νὰ χαίρητε μᾶλλον ἢ νὰ λυπῆσθε. Ὁ κομήτης ἐφάνη τὸν Αὔγουστον, καὶ Οὐρβανὸς ὁ Δ' ἀπέθανε τὸν Νοέμβριον.

— Ἀλλ' ὁ κομήτης δὲν ἐξηφανίσθη ἀκόμη. Πίστευσέ το, Γισμόνδη, μέγας βασιλεὺς θὰ ἀποθάνῃ καὶ ὁ Κάρολος τῆς Ἀνδεγαυΐας δὲν εἶναι ἢ κόμης τῆς Προβηγκίας.

— Καὶ θὰ ἦναι βασιλεύς, πρὶν ἢ εἰσέλθῃ εἰς τὸ βασίλειον. Δὲν θὰ διέλθῃ διὰ τῆς Ρώμης; Ἐκεῖ θὰ λάβῃ βεβαίως τὸ στέμμα καὶ τὴν εὐλογίαν, καὶ εἴθε αὕτη νὰ ὠφελήσῃ τὴν ψυχήν του, καθὼς ἐκεῖνο δὲν θὰ στολίσῃ ποτὲ τὸ μέτωπόν του.

— Ὦ! . . . ἂν οἱ βαρόνοι τοῦ βασιλείου ἦσαν πιστοί, ὡς εἶναι ἰσχυροί . . . τὸ στέμμα τοῦ Μαμφρέδου οὐδέποτε θὰ περιέβαλλε τοὺς κροτάφους τοῦ Καρόλου . . . Ἀλλ' οἱ προδόται εἶναι πολυαριθμοι καὶ φαίνονται φυτὸν ἐξαιρετικῶς φυόμενον ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης καὶ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τοῦτον. Ὁ πατήρ μου ἔχει πλείστους ὅσους ἐχθρούς, οὓς ὅπως ἀνέλθῃ εἰς τὸν θρόνον κατέβαλε . . . καὶ ἐσυγχώρησεν. Ἀλλ' ἡ συγχώρησις δὲν θεραπεύει τὴν πληγὴν τῆς τραυματισθείσης ὑπερηφανίας, οὐδὲ κατασιγάζει τὸ μῖσος, διότι οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ ταπεινοῖ τόσῳ, ὅσῳ ἡ συγχώρησις τοῦ ἐχθροῦ. Πάντας δὲ τούτους θὰ ἰδῇς, εἰς τὴν πρώτην κραυγὴν τῆς ἀνταρσίας, νὰ τρέξωσιν ὑπὸ τὴν σημαίαν τῶν κρίνων, καὶ νὰ πολεμήσωσι μετὰ τῆς μανίας, ἣν δύνανται νὰ ἐξεγείρωσι μόνοι οἱ τῆς προδοσίας ἔλεγχοι. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦναι οὗτοι μόνοι οἱ ἐχθροί. Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, δι' οὓς ἡ τῶν ἄλλων εὐτυχία εἶναι ἄκανθα· σκυθρωποὶ πάντοτε, ἕνεκα τοῦ βασανίζοντος αὐτοὺς φθόνου. Ἀλλοίμονον εἰς σέ, ἂν μειδιῶσα τολμήσῃς νὰ ἐκδηλώσῃς ἐνώπιόν των τὴν χαράν σου. Ἀμέσως σὲ λαμβάνουσιν ὑπὸ σημείωσιν· σὲ καταδιώκουσι, καὶ δὲν σὲ ἐγκαταλείπουσιν, ἄχρις οὗ διὰ μακροχρονίου θλίψεως πληρώσῃς τὴν στιγμιαίαν χαράν. Ὁ κλαυθμὸς εἶναι ἡ ἁρμονία των· ἡ ὀργὴ τῆς ἀπελπισίας, ἡ ἡδονή των· ἡ δὲ καρδία των δὲν πάλλει ἐξ ἀγαλλιάσεως, ἢ ἐπὶ τῇ θέᾳ μόνον τῶν ἐρειπίων... Οἱ δὲ φίλοι; Οὗτοι εἶναι πολλοὶ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ . . . καὶ δὲν κατηγορῶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀνθρώπους, ὄχι. Ἡ φύσις ἔθεσεν ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν φωνὴν κραζουσαν: Ἔσο εὐτυχὴς μόνος. Αὐτοὶ δὲν εἶναι ἀνοικτίρμονες, διότι εἶναι ὡραῖον νὰ σώζῃ τις τὸν φίλον. Ἀλλ' ὅπου δὲν ἐπιτρέπουσι τοῦτο αἱ περιστάσεις, δὲν ὀφείλει τις ν' ἀγαπᾷ τὸν φίλον περισσότερον ἢ ὅσον ἀγαπᾷ ἑαυτόν. Καὶ σύ, ἀγαπητή μου Γισμόνδη, μετὰ τῆς ὁποίας συνανετράφην καὶ συνηύξησα, τὴν ὁποίαν δεσμὸς ἀμοιβαίας ἀγάπης ἑνόνει ἀδελφικῶς μετ' ἐμοῦ, καὶ ἡ ὁποία τώρα περὶ οὐδενὸς λογίζεται τὰς στερήσεις, τὸ αἶσχος καὶ τὸν θάνατον, χάριν ἐμοῦ: καὶ σὺ αὐτὴ ἀκόμη ἡμέραν τινὰ θὰ μὲ λησμονήσῃς.

Ἡ Γισμόνδη, καταληφθεῖσα ὑπὸ τῆς λύπης, δὲν ἀπήντησεν. Ἐταπείνωσε τὴν κεφαλήν, καὶ παχέα δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, οὓς ἐν τῇ ἀφοσιώσει της ἔσπευσε νὰ κλείσῃ, ὅπως ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῆς Ἰόλης τὰ δάκρυά της. Ἀλλ' ἡ φύσις δὲν τὸ ἐπέτρεψεν. Ἠνέῳξεν αὖθις αὐτοὺς καὶ ἠτένισε τὴν δέσποιναν της, ἣν ὅμως δὲν εἶδε συγκεκινημένην.

Τότε ἡ λύπη της, ἀποπτύσασα πάντα χαλινόν, ἐξερράγη εἰς λυγμούς, ἐκδηλοῦντας πόσον μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ προσβολὴ διὰ τὴν εὐγενῆ δεσποινίδα.

Ἡ Ἰόλη παρετήρησεν αὐτὴν καὶ προσέθετο:

— Αὐτὸ συμβαίνει... ὁ ἄνθρωπος προσβάλλεται, ἂν ἀκούσῃ λεγόμενον ἐκεῖνο, ὅπερ μέλλει νὰ πράξῃ. Μυστηριῶδες καὶ γενναῖον αἴσθημα, ὅπερ ἀγνοοῦμεν πόθεν πηγάζει, διδάσκει ἡμᾶς ὅτι εἶναι καλὸν νὰ συμμεριζώμεθα τὰ δυστυχήματα τῶν φίλων· ἀλλ' ἡ φύσις δὲν τὸ ἀνέχεται, καὶ αὕτη ἔπλασεν ἡμᾶς οὕτως, ὥστε ὁ ἀγριώτερος τῶν ἐχθρῶν μας εἶναι ἡ συμφορά, καὶ ἰσχύουσιν ἐφ' ἡμῖν περισσότερον τὰ ἄλγη τῆς ἀγωνίας, ἢ αἱ θωπεῖαι τῆς ἀγάπης . . . Οὕτω συμβαίνει. . . καὶ διὰ τοῦτο δὲν θέλω νὰ σὲ κατηγορήσω, ὦ γλυκεῖά μου Γισμόνδη. Τὸ λάθος προέρχεται ἔκ τινος, ὅπερ εἶναι ἀνώτερον σοῦ. Τίς τολμᾷ ν' ἀντισταθῇ κατὰ τῆς φωνῆς τῆς φύσεως; Δὲν ἔχομεν τοιαύτην δύναμιν, οὐδ' ἐγὼ ἀπαιτῶ παρὰ σοῦ πράγματα ὑπὲρ τὴν δύναμίν σου. . . Γισμόνδη, προσφιλής μοι Γισμόνδη, ἂν ποτε ἔπραξά τι ὑπὲρ σοῦ, ἂν ἡ μνήμη μου σοὶ εἶναι εὐάρεστος, σὲ παρακαλῶ, ὅταν ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ ἀνακτόρῳ ἡ φωνὴ τοῦ νέου δεσπότου σὲ προσκαλέσῃ νὰ μείνῃς παρὰ τὴν σύζυγον ἢ τὴν κόρην του, — διότι εἶσαι τὸ εὐγενέστερον τοῦ βασιλείου αἷμα — ἂν ποτε ἐκεῖναι, τετυφλωμέναι ὑπὸ τοῦ θριάμβου, ἀπορρίψωσι τὰς ἱκεσίας τῶν δυστυχῶν καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους, ἔνθα ἔθεσεν αὐτὰς ἡ τύχη, ἀπαξιώσωσι νὰ κύψωσιν ἄχρι τοῦ ἀπὸ τῆς κόνεως ἀνυψουμένου στόνου, ὑπόμνησον αὐταῖς ὅτι καὶ αὐταὶ ἔτι εἶναι κόνις, ὅτι ἡ τύχη εἶναι εὐμεταβλητος, καὶ πρόσθεσον: — Καὶ ὁ οἶκος τῆς Σοηβίας ἦτο διάσημος, ὅσον καὶ ὁ τῆς Γαλλίας. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Μαμφρέδου ἦτο ἐπίσης εὐγενής, καὶ ὅμως οἱ ἀοιδοὶ δὲν ἔψαλλον ᾄσματα ἠδύνοντα αὐτὴν τόσῳ, ὅσῳ αἱ διακεκομμέναι λέξεις καὶ τὰ δάκρυα τοῦ δυστυχοῦς, τὸν ὁποῖον ἀνεκούφιζεν. Ἂν δὲ

τὸ ὄνομά μου ἰσχύσῃ νὰ νικήσῃ τὴν ἀλαζονίαν τῶν καρδιῶν καὶ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ὑπερηφανίας νὰ μεταφέρῃ τὰς εὐτυχεῖς ἐκείνας εἰς τὴν ἀτραπὸν τοῦ Παραδείσου, τοῦτο θὰ ἦναι ἡ μεγίστη τῶν ἀγαλλιάσεων, ἣν δύναται νὰ αἰσθανθῇ ἡ ψυχή μου, ὅπου δήποτε καὶ ἂν ὁ Πλάστης εὐαρεστηθῇ νὰ τὴν τοποθετήσῃ. Ἂν ὅμως ἡ εὐγενὴς σύζυγος καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ κόμητος ἔχωσι καρδιας συγκινουμένας εἰς τὰς συμφορὰς τῆς ἀνθρωπότητος, τότε ἀγάπα αὐτάς, Γισμόνδη, ὡς ἠγάπησας ἐμέ. Μήποτε ταράξῃς αὐτὰς διὰ τῆς διηγήσεως τῶν θλιβερῶν μου περιπετειῶν, καὶ μὴ ἐλαττώσῃς διὰ τοῦ ὀνόματός μου τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν ὁ Ὕψιστος δὲν ηὐδόκησε νὰ χορηγήσῃ εἰς ἐμέ, καὶ ἐχορήγησεν εἰς ἐκείνας, ὡς εἰς ἀξιωτέρας. Ἀλλ' ὅταν μακρὰν πάντων θὰ μένῃς μόνη ἐν τῷ κοιτῶνί σου καὶ θὰ δύνασαι ἐλευθέρως νὰ ἐνθυμῆσαι τὰ ἔτη, τὰ ὁποῖα παρῆλθον, ὤ! τότε, ἀγαπητή μου Γιμόνδη, ἀφιέρωσε καὶ εἰς ἐμὲ ἕνα στεναγμόν... μίαν σκέψιν... ἓν δάκρυ... Θὰ τὸ γνωρίσω βεβαίως τὸ δάκρυ ἐκεῖνο, καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω δι' ἑνὸς δακρύου.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἡ ὡραία τεθλιμμένη, ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδε τὰς δεσποινίδας της τεταραγμένας ἐξ ἐντροπῆς, τὴν δὲ εὐγενῆ Γισμόνδην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ πλέον τόσον ἀπηλπισμένους λόγους. Μακρὰ σιωπὴ ἐπεκράτησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ. Αἱ δᾷδες ἔρριπτον ὠχρὸν φῶς ἐπὶ τῶν νεανίδων ἐκείνων, αἵτινες ἐφαίνοντο ἐν στάσει θρηνουσῶν, — ὡσεὶ ἀγάλματα διασήμου τεχνίτου, προωρισμένα νὰ κοσμήσωσι τοὺς τάφους τῶν ἰσχυρῶν.

Ἡ Ἰόλη, ἀφοῦ ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν σκεπτική, ἐκινήθη αἴφνης καὶ δραμοῦσα ἔλαβε διὰ τοῦ βραχίονος τὴν Γισμόνδην, ἣν μετὰ μητρικῆς στοργῆς ἤρξατο νὰ παρηγορῇ, ἀπομάσσουσα διὰ τοῦ μανδηλίου τὰ δάκρυά της, καὶ λέγουσα ἐπιχαρίτως:

— Ὤ! μὴ κλαίῃς, Γισμόνδη, μὴ κλαίῃς... Δυστυχὴς ἡ ἐξαναγκάζουσα εἰς δάκρυα τὴν καλλονήν... Παναγία Παρθένε! Ἡ δυστυχία μου εἶναι μεγαλειτέρα τῆς ψυχῆς μου, καὶ ἀναγκάζομαι νὰ ἐκκενῶ αὐτὴν εἰς τοὺς ἄλλους... Μῆτερ τῶν τεθλιμμένων!.. ἡ θλῖψίς μου εἶναι βαθυτάτη... ἀλλ' ἀρκεῖ... Ἐγὼ εἶμαι ἀθῴα... ἀλλ' ἂν ἦναι προωρισμένον νὰ πίω τὴν κύλικα τῆς λύπης, ἂς μὴ καταναλώσῃ τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός της μετ' ἐμοῦ καὶ ἡ προσφιλὴς αὕτη κόρη... Ἡ ὑπόθεσίς της ἂς χωρισθῇ ἀπὸ τῆς ἰδικῆς μου. Ἐγὼ μόνη θὰ ὑποφέρω δι' αὐτήν, διὰ τοὺς γονεῖς μου... διὰ πάντας.

Ἡ Γισμόνδη ἔπαυσε νὰ κλαίῃ καί, ἀνακαλέσασα ἐπὶ τῶν χειλέων της τὸ μειδίαμα,—καίπερ ἓν δάκρυ ἐξηκολούθει τρέμον ἔτι ὑπὸ τὰ μακρὰ βλέφαρά της—ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς περιπτύξεις τῆς εὐγενοῦς Ἰόλης καὶ διὰ φωνῆς γλυκείας εἶπεν αὐτῇ:

— Δὲν μὲ λυπεῖτε, οὐδὲ δύνασθε νὰ λυπήσετέ τινα, ὑμεῖς, ἡ μόνη μου χαρά, ἡ μοναδικὴ καὶ προσφιλὴς φίλη μου. Καὶ ἂν ἀκόμη ἡ τύχη ἤθελε θέσῃ μεταξὺ ἡμῶν τὴν ἀπόστασιν, ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ὑποτελοῦς καὶ τοῦ βαρόνου, αἱ ψυχαὶ ἡμῶν ἤθελον αἰσθανθῇ ἀμοιβαῖον πόθον. Ὅ,τι καὶ ἂν σκέπτεσθε περὶ ἐμοῦ, ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ, Ἰόλη· σᾶς ἀγαπῶ, ὅσον δύναταί τις ν' ἀγαπήσῃ πρᾶγμα γήϊνον, μετὰ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἁγίους του. Ἀλλά, δι' ἀγάπην τῆς Παναγίας, καταπραΰνετε τὴν ἀνέλπιδα ταύτην θλῖψιν... Ὤ! ἂν εἰξεύρετε πόσην πικρίαν αἰσθάνομαι ἐδῶ (καὶ ἐδείκνυε τὸ στῆθός της) βλέπουσα στειρευθεῖσαν βαθμηδὸν τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς σας, μαραινόμενον τὸ ἄνθος τῆς νεότητός σας, κατώχρους τὰς ἄλλοτε ροδίνας παρειάς σας, καὶ τὰ ὡραῖά σας ὄμματα καλυπτόμενα ὑπὸ σκότους... ἀγαθὴ βεβαίως, ὡς εἶσθε, θὰ κατεβάλλετε πᾶσαν προσπάθειαν νὰ μὴ μοῦ προξενῆτε τόσην λύπην. Ὤ! ἡ θλῖψίς σας, ἐπιτρέψατε νὰ σᾶς τὸ εἴπῃ ἡ Γισμόνδη, δὲν προέρχεται ἐκ πράγματος, τὸ ὁποῖον φοβεῖσθε μὴ συμβῇ ἀλλ' ἐκ πράγματος, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ συνέβη. Ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας μένει ἔτι ἐν Μασσαλίᾳ, δὲν ἐμπνέει δὲ τόσον φόβον, μεθ' ὅλας τὰς εὐλογίας τοῦ Βατικανοῦ, ὅπερ τὸν ὁπλίζει καθ' ἡμῶν. Καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο ἐπίφοβος, ὁ μέλλων κίνδυνος ἀπαιτεῖ εὐσταθειαν καρδίας καὶ οὐχὶ δάκρυα, διότι ταῦτα εἶναι ἀνωφελῆ, πρὶν ἢ ἐπέλθῃ ἡ συμφορά... καί, ἀφοῦ αὕτη ἐπέλθῃ, γελοῖα καὶ ἀξιοῦ τῶν δειλῶν... Ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Μαμφρέδου δὲν εἶναι τοιαύτη... Ἐξ ὑψηλοτέρας αἰτίας, καὶ οὐχὶ ἐκ ταύτης, προέρχονται αἱ ὑπερβολικαὶ αὗται θλίψεις. Ἐκ τινος πράγματος, ὑπεκφεύγοντος τὸ κράτος τοῦ λογικοῦ καὶ τοῦ χρόνου, μὴ δυναμένων νὰ χαλιναγωγήσωσι βαθὺ αἴσθημα, ματαίως καταστελλόμενον... ἴσως...

[Ἕπεται συνέχεια]. ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

Διήγημα

ΑΛΗΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ

[Συνέχεια]

Τὴν ἐπιοῦσαν τῆς οἰκογενειακῆς ἐσπερίδος, περὶ ἧς ἀρκετὸς λόγος ἐγένετο εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον, ἐσταμάτησεν ἔμπροσθεν τῆς κατοικίας των ἡ συνήθης ἅμαξα. Πάραυτα ἡ κυρία Ὠβρὺ ἔτρεξεν εἰς συνάντησιν τῆς ἐπισκεπτρίας της, καὶ τὴν εἰσήγαγεν εἰς μικρὰν αἴθουσαν, ἁπλούστατα μὲν διεσκευασμένην, ἀλλὰ μετ' ἀρκετῆς καλαισθησίας.

— Ποῦ εἶνε ἡ Ἀλίκη; ἦτο ἡ πρώτη ἐρώτησις τῆς νεωστὶ ἐλθούσης.

— Ἀναγινώσκει εἰς τὸν κῆπον, θέλετε νὰ τὴν φωνάξω;

— Ὄχι, ἀφήσατέ την, ἂς ὠφεληθῶμεν τῆς ἀπουσίας της καὶ ἂς συνομιλήσωμεν.

Καὶ καθήσασα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἡ κυρία Φρουασύ, διότι ἐκείνη ἦτο, ἔνευσε τῇ κυρίᾳ Ὠβρὺ νὰ καθήσῃ πλησίον της.

Ἡ κόμησσα Ἔμμα, ἂν καὶ ἦτο ὑπερτριακοντοῦτις, διετήρει εἰσέτι ὅλην τὴν λάμψιν τῆς καλλονῆς της, καὶ δικαίως συγκατελέγετο μεταξὺ τῶν ὡραιοτέρων γυναικῶν τῶν Παρισίων. Εἰς πεῖσμα μάλιστα τῆς παροιμίας, ἥτις λέγει, ὅτι αἱ ξανθαὶ δὲν διατηροῦνται ἐπὶ πολύ, αὕτη ἦτο ξανθὴ καὶ τοῦ ζωηροτέρου μάλιστα ξανθοῦ χρώματος. Οἱ ὀφθαλμοί της, σκιαζόμενοι διὰ πυκνοτάτων βλεφαρίδων, ἦσαν κυανοῖ, καὶ προσέθετον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της ἄρρητον θέλγητρον. Τὸ ὡραῖον, τέλος, πρόσωπόν της συνεπλήρου εὐλύγιστον καὶ κομψὸν σῶμα, καθιστῶν αὐτὴν χαριεστάτην. Ἐνῷ ἡμεῖς σκιαγραφοῦμεν τόσον ἀτελῶς τὴν εἰκόνα ταύτην, ἡ κυρία Ὠβρὺ καὶ ἡ κόμησσα, μόναι εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ καθήμεναι πλησίον ἀλλήλων, συνωμίλουν πρὸ μιᾶς στιγμῆς.

— Δὲν ὑπάρχει σκληροτέρα τύχη τῆς ἰδικῆς μου! ἔλεγεν ἡ κυρία Φρουασύ. Ν' ἀγαπῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς τὸν σύζυγόν μου, νὰ λατρεύω τὴν κόρην, ἣν σᾶς ἐνεπιστεύθην, νὰ ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ὀνομάσω «θυγατέρα μου» καὶ νὰ ἦμαι ὑποχρεωμένη νὰ κρύπτω εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου τὰ δύο ταῦτα αἰσθήματα, ἅτινα μὲ πνίγουσι.

— Νὰ κρατῆτε τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας σας ἐνώπιον τῆς Ἀλίκης, εἶπεν ἡ κυρία Ὠβρύ, λαμβάνουσα τὰς χεῖρας τῆς κομήσσης, τὸ ἐννοῶ· διότι αὕτη πρέπει ν' ἀγνοῇ πάντοτε ὅτι εἶσθε μήτηρ της. Ἀλλὰ πλησίον τοῦ συζύγου σας, ἀφοῦ τόσον τὸν ἀγαπᾶτε, νὰ στενοχωρῆσθε;

—Τολμᾷ τις νὰ ἐκχύσῃ ὁλόκληρον τὴν ψυχήν του εἰς αὐτὰς τὰς δύο λέξεις «σᾶς ἀγαπῶ!», ὅταν ἠπάτησε τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον τὰς ἀπευθύνει; εἶπεν ἡ Ἔμμα κάτω νεύουσα.

— Αὐστηρότατα κρίνετε, προσφιλής μου κυρία, τὸ σφάλμα, ὅπερ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐξιλεώσατε, ἐνῷ δεικνύεσθε ἀφ' ἑτέρου ἐπιεικεστάτη διὰ τὰς ἀδικίας, ἃς σᾶς ἐπροξένησαν καὶ ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων ἐπῆλθε τὸ σφάλμα σας. Διότι, μόλις ὁ κόμης σᾶς ἐνυμφεύθη, δεχθεὶς ἀμέσως διπλωματικὴν ἀποστολήν, ἀνεχώρησε δι' Ἀμερικήν, ἐγκαταλείψας ὑμᾶς εἰς Παρισίους ἐντελῶς μόνην, ἄνευ στηρίγματος, ἄνευ ὑπερασπιστοῦ. Δὲν εἴχατε τότε ἡλικίαν μεγαλειτέραν τῶν δέκα ἑπτὰ ἐτῶν, καὶ οὔτε ὁ ἔρως τοῦ συζύγου σας ἠδύνατο νὰ σᾶς προστατεύσῃ, διότι, πρὶν ἐκεῖνος ἀναχωρήσει, οὐδεμίαν στοργὴν καὶ φίλτρον σᾶς ἀπέδειξεν. Ἦτο δυστυχῶς πεπρωμένον νὰ ὑποπέσητε εἰς ἐπιτηδείους ἀποπλανήσεις, εἰς παντοειδεῖς παγίδας, χαλκευθείσας μάλιστα παρ' ἀνθρώπου, οὐτινος τὴν χεῖρα ἠρνήθητε, πρὶν ἢ συζευχθῆτε τὸν κύριον Φρουασύ.

— Ἐκεῖνος ἀπέθανεν!... ἀνέκραξεν ἡ κυρία Φρουασύ, ἦτο τοὐλάχιστον εὐτυχής.

— Λησμονεῖτε, ἀγαπητή μου Ἔμμα, ὅτι, ἀφοῦ ἀπεκτήσατε τέκνον, εἴχατε μέγιστον καθῆκον νὰ ἐκπληρώσετε;

— Ἀλλ' ἐκπληροῦσα τοῦτο, δὲν ἀπατῶ καθημερινῶς τὸν σύζυγόν μου; Ὦ! ἐάν ποτε τὸ ἐμάνθανε... Δὲν φοβοῦμαι τὴν ὀργήν του, ἀλλὰ θ' ἀπέθνησκον, ἐὰν ἤθελε παύσει νὰ μ' ἀγαπᾷ.

— Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μάθῃ τὸ μυστικόν σας, ἀφοῦ ἐγὼ μόνη τὸ γνωρίζω; εἶπεν ἡ κυρία Ὠβρύ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Ἔμμα θλίβουσα τὰς χεῖρας τῆς φίλης της μετ' ἀφοσιώσεως. Γνωρίζω καλῶς, ὅτι οὐδὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ ἀπὸ τὴν ἐξαίρετον γυναῖκα, ἣν παιδιόθεν ἐγνώρισα, καὶ ἥτις μετὰ τοσαύτης αὐταπαρνήσεως μοὶ ἀφιέρωσε τὴν ζωήν της. Ἀλλ' οὐδὲν σφάλμα μένει ἀτιμώρητον. Πρὸ πολλοῦ τυραννοῦμαι καὶ θλίβομαι διὰ δύο αἰτίας: ἕνεκα τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν σύζυγόν μου, ὃν εἶμαι ἀναξία ν' ἀγαπῶ... καὶ τῆς στοργῆς τῆς θυγατρός μου, ἣν δὲν τολμῶ νὰ περιβάλλω διὰ μητρικοῦ φίλτρου!

Ἡ κόμησσα προσεπάθησε ν' ἀποδιώξῃ τὰς λυπηρὰς ἰδέας τὰς προσβαλλούσας τὸ πνεῦμά της. Στρεφομένη δὲ πρὸς τὴν κυρίαν Ὠβρὺ εἶπεν:

— Δὲν εἶμαι γελοία, νὰ σᾶς ὁμιλῶ οὕτω δι' ἐμέ, ἐνῷ ὤφειλον νὰ καταγίνωμαι διὰ τὴν ἀγαπητήν μας Ἀλίκην; Ἔχετε νὰ μοὶ εἴπητέ τι περὶ αὐτῆς;

— Πιθανόν· ἀλλὰ εἶσθε σήμερον τόσον τεταραγμένη.

— Ὅ,τι λοιπὸν θὰ μοὶ ἀνακοινώσετε εἶνε λυπηρόν; ἠρώτησεν ἡ κυρία Φρουασὺ μετ' ἀνησυχίας.

— Δὲν θὰ σᾶς λυπήσῃ, ἀλλὰ θὰ σᾶς ἐμβάλῃ εἰς σκέψεις, τῇ ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ὠβρύ.

— Ἐξηγηθῆτε, σᾶς παρακαλῶ, χωρὶς ν' ἀργοπορῆτε.

— Γνωρίζετε τὸν κύριον Ρίβες; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ὠβρύ.

— Βεβαιότατα, εἶνε εἷς ἐκ τῶν νέων συναδέλφων τοῦ συζύγου μου, καὶ νομίζω ὅτι συνεργάζονται.

— Καὶ εἰξεύρετε ποῦ κατοικεῖ;

— Ὄχι, ἀλλὰ δύναμαι νὰ πληροφορηθῶ τοῦτο παρὰ τοῦ συζύγου μου.

— Ἐντελῶς ἀνωφελές· ὁ κύριος Ρίβες κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Νειλλύ, ἀριθμὸς 45.

— Εἰς ἐκείνην τότε τὴν οἰκίαν, ἥτις συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς οἰκίας ταύτης.

— Ἀκριβῶς εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν κατοικεῖ.

— Οὐδέποτε μοὶ ἐκάματε λόγον περὶ τούτου.

— Κατὰ τὰς παραγγελίας σας, ἀγαπητή μου κόμησσα, ζῶμεν ἐντελῶς ἀπομεμονωμέναι. Οὐδεὶς ἐνασχολεῖται δι' ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ἀφ' ἑτέρου δὲν φροντίζομεν διὰ τοὺς ἄλλους. Θὰ ἠγνόουν προσέτι καὶ τὸ ὄνομα τοῦ γείτονός μας, ἀλλ' εὑροῦσα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἐθεώρησα καλὸν νὰ λάβω πληροφορίας τινάς.

Καὶ ἀνοίξασα ἡ κυρία Ὠβρὺ μικρὸν γραφεῖον, κείμενον πλησίον τοῦ παραθύρου, ἔλαβε μικρὰν ἐπιστολήν, ἣν ἐνεχείρησε τῇ κομήσσῃ.

Ἡ Ἔμμα ἀναγνώσασα ταχέως τὴν ἐπιστολήν, καὶ στρεφομένη πρὸς τὴν κυρίαν Ὠβρύ,

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις! ἀνέκραξε, καὶ ὑποπτεύετε τὸν κύριον Ρίβες ὅτι...

— Ἔχω διδόμενα νὰ τὸ πιστεύω, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ὠβρύ.

— Καὶ πρὸς ποίαν ἀπευθύνετο; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα.

— Τοῦτο μόνον σᾶς λέγω, ὅτι τὴν εὗρον σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὴν σκιάδα, ὅπου ἡ Ἀλίκη διέρχεται τὰς ὥρας της.

— Καὶ εἰκάζετε;...

— Ἀναμφιβόλως, ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Ὠβρύ.

Ἡ Ἔμμα, κάτω νεύουσα, ἐσκέπτετο, μὴ προσέχουσα δὲ εἰς τὴν παρουσίαν τῆς κυρίας Ὠβρύ, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν:

«Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ὁ κύριος Ρίβες ἐνθουσιᾷ λίαν εὐκόλως. Θὰ παρετήρησε τὴν Ἀλίκην εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἐμαγεύθη ἐκ τῆς καλλονῆς της».

Ἐσιώπησε ἐπὶ μικρόν, εἶτα δὲ ἐξηκολούθησε:

— Εὐχάριστον ἀληθῶς εἶνε, ὅτι δὲν περιῆλθεν εἰς χεῖρας τῆς Ἀλίκης ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, καὶ θὰ ἦνε ἡ πρώτη, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἣν τολμῶσι νὰ τῇ ἀπευθύνωσι.

Προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας ἡ κόμησσα προσέβλεψε τὴν κυρίαν Ὠβρύ, ἵνα μαντεύσῃ τί ἐσκέπτετο περὶ τούτου.

— Δυστυχῶς, ἀπεκρίθη ἐκείνη, φαίνεται νὰ προηγήθησαν καὶ ἕτεραι.

— Τὸ πιστεύετε; ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα μὲ συγκεκινημένην καὶ τρέμουσαν φωνήν. Τὰς ἔλαβεν ἀρά γε ἡ Ἀλίκη; Ὦ! ἀδύνατον νὰ τὸ πιστεύσω!

— Προσέξατε μὴ ἀπατηθῆτε, ἀγαπητή μου, εἶπεν ἡ κυρία Ὠβρύ. Ἡ ταλαίπωρος Ἀλίκη μας, κ' ἐγὼ πολλάκις σᾶς τὸ εἶπον, καὶ ὑμεῖς ἡ ἰδία τὸ παρετηρήσατε, εἶνε πολὺ ρωμαντικὴ καὶ μελαγχολεῖ εὐκόλως. Αἰτία δὲ τούτου εἶνε ὁ μέχρι τοῦδε μονότονος βίος της.

Ἡ κυρία Φρουασύ, ἐν προφανεῖ συγκινήσει, περιεπάτει ἐν τῇ αἰθούσῃ. Αἴφνης ἐσταθη καὶ στρεφομένη πρὸς τὴν κυρίαν Ὠβρύ, ἀνέκραξε:

— Ἀλλ' ἐὰν λέγετε τὴν ἀλήθειαν, ἡ Ἀλίκη διατρέχει μέγιστον κίνδυνον. Ὁ κύριος Ρίβες, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του, δὲν δύναται νὰ νυμφευθῇ ὀρφανήν, ἄνευ προικός! Καὶ ἐὰν ἀκόμη ἀποφασίσῃ νὰ τὸ πράξῃ, θὰ ζητήσῃ πληροφορίας, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς γονεῖς της. Εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατος γάμος ὑπὸ τοιούτους ὅρους.

Παρετήρησεν ἐκ νέου τὴν κυρίαν Ὠβρύ, μήπως ἀνακαλύψῃ εἰς τὸ βλέμμα της ἐνθάρρυνσιν ἢ ἐλπίδα, ἀλλά, δυστυχῶς, εἶδε καὶ ταύτην μετέχουσαν τῆς κατεχούσης αὐτὴν ἀγωνίας.

— Πρέπει νὰ ἐρωτήσωμεν τὴν ἰδίαν, εἶπεν αἴφνης ἡ κυρία Φρουασύ, θὰ μάθωμεν παρ' αὐτῆς τὴν ἀλήθειαν, διότι ἡ Ἀλίκη εἶνε εἰλικρινὴς καὶ δὲν ἀποκρύπτει τίποτε.

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐσκεπτόμην, εἶπεν ἡ κυρία Ὠβρύ· πηγαίνω νὰ τὴν φωνάξω.

— Πῶς; θέλετε ἐγὼ νὰ τὴν ἐρωτήσω; εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Θὰ ἐπιτύχετε καλλίτερον.

— Ἀλλὰ θὰ δυνηθῶ νὰ τὴν ἐρωτήσω ἐπιδεξίως, ἔπειτα ἀπὸ τόσην ταραχήν;

Ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον καὶ οἱονεὶ λαβοῦσα ὁριστικὴν ἀπόφασιν,

— Ἄς ἴδωμεν! εἶπεν ἐπὶ τέλους, θὰ προσπαθήσω, ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη.

Καὶ καταπραϋνθεῖσα ὀλίγον, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐνῷ ἡ κυρία Ὠβρύ, ἀνοίξασα τὸ παράθυρον, ἐκάλει τὴν Ἀλίκην.

Γ'

Ἐντὸς ὀλίγου ἐνεφανίσθη εἰς τὴν αἴθουσαν θελκτικωτάτη νεᾶνις, δέκα ἑπτὰ περίπου ἐτῶν. Ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν θὰ ἀνεκάλυπτέ τις οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ὁμοιότητα αὐτῆς πρὸς τὴν κόμησσαν Ἔμμαν. Διότι, ἐνῷ ἡ κυρία Φρουασὺ ἦτο ξανθή, τῆς Ἀλίκης ἡ κόμη, πίπτουσα ἀτάκτως ἐπὶ τοῦ χαριεστάτου ὤμου της, εἶχε χρῶμα ὑπόξανθον. Ἐντὸς τῶν μεγάλων μελανῶν ὀφθαλμῶν της διέβλεπέ τις τὰς ἐπανισταμένας πλὴν συγκρατουμένας ὁρμάς της. Ἐν ὀλίγοις, ἡ μόλις δεκαεπταέτις αὕτη νεᾶνις, ἰδιορρύθμου ὅλως καλλονῆς, εἶχε ἀνεξήγητόν τι θέλγητρον. Καὶ μολονότι αἱ δύο αὗται γυναῖκες ἦσαν διαφόρου καλλονῆς, πεπειραμένος παρατηρητὴς θὰ ἀνεκάλυπτεν, ὅτι κατὰ πολλὰ ὡμοίαζον πρὸς ἀλλήλας. Διότι ἀμφότεραι εἶχον εὐγενῆ φυσιογνωμίαν, καὶ τὴν αὐτὴν χάριν τοῦ ἀναστήματος, πρὸς τούτοις δὲ καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς των ὡμοίαζεν ἐνίοτε.

Περιπτυχθεῖσα ἡ Ἀλίκη τὴν κυρίαν Φρουασὺ ἐκάθησε πλησίον της ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, καὶ δεικνύουσα αὐτῇ λεύκωμα, ὅπερ ἐκράτει εἰς χεῖρας της,

— Πόσον ὡραῖαι εἶνε αἱ εἰκόνες αὗταί, τὰς ὁποίας μοὶ ἐδώσατε, εἶπεν. Τί ὡραῖος τόπος! Τί πλουσία φύσις! Ὁ οὐρανὸς πόσον εἶνε κυανοῦς! Ὦ! θὰ ταξειδεύσω μίαν ἡμέραν εἰς Ἱσπανίαν!

— Τίνι τρόπῳ, τέκνον μου; μόνη; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα μειδιῶσα.

— Ὦ! βεβαίως ὄχι, ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ Ἀλίκη.

— Μετ' ἐμοῦ ἴσως; εἶπεν ἡ κυρία Ὠβρύ, ἥτις ἠκροάζετο μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

— Ὦ! ὄχι μεθ' ὑμῶν.

— Τότε... μετά τινος; ἠρώτησεν ἡ Ἔμμα.

— Ἀλλά... εἶπεν ἡ Ἀλίκη ἐρυθριῶσα.

Ἡ κόμησσα, ἀνταλλάξασα ἀστραπιαῖον βλέμμα μετὰ τῆς Ὠβρύ, καὶ λαβοῦσα τὰς χεῖρας τῆς Ἀλίκης,

— Ὅλαι αἱ νέαι τῆς ἡλικίας σου, τῇ εἶπε, βαυκαλίζονται ὑπὸ τῶν γλυκυτέρων ὀνείρων. Εἶμαι βεβαία ὅτι τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς σέ. Θὰ σκέπτεσαι ἀπὸ τοῦδε

διὰ τὴν ἀποκατάστασίν σου, πιθανὸν νὰ ἔδωσες τὴν καρδίαν σου καὶ νὰ ἐξέλεξες τὸ πρόσωπον μεθ' οὗ θὰ διέλθῃς τὸν βίον σου. Πρέπει εἰλικρινῶς νὰ μᾶς ὁμολογήσῃς τὰ πάντα. Μὴ ἐρυθριᾷς...μὴ φοβῆσαι, δὲν θὰ σὲ ἐπιπλήξωμεν, μόνον θὰ σὲ συμβουλεύσωμεν νὰ μὴ σκέπτεσαι πολὺ τὰ ταξείδια τῆς Ἱσπανίας.

— Διατί, κυρία ;

— Διότι ὀλίγιστοι ἄνθρωποι δύνανται νὰ ταξειδεύσωσι, πρέπει νὰ ᾖνε πλούσιοι καὶ νὰ μὴ τοὺς ὑποχρεώνῃ τὸ στάδιόν των νὰ μένωσι εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Ἀλλ' ἀπεναντίας, προσέθηκεν ἡ Ἀλίκη, τὸ στάδιόν του τὸν ἀναγκάζει νὰ ταξειδεύῃ.

— Ποῖον εἶνε λοιπὸν τὸ στάδιόν του ; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα.

Ἡ Ἀλίκη ἠρυθρίασεν ἔτι περισσότερον, ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἀναλαβοῦσα θάρρος :

—Ἡ διπλωματία, παραδείγματος χάριν, ἀπήντησεν.

Ἡ κυρία Ὠβρὺ καὶ ἡ κόμησσα Φρουασὺ παρετήρησαν ἐκ νέου ἀλλήλας.

— Ἡ διπλωματία ! . . . πράγματι, ἐπανέλαβεν ἡ κόμησσα, προσποιουμένη ἀδιαφορίαν, ἡ φωνὴ τῆς ὁποίας ὅμως προέδιδε μεγίστην συγκίνησιν. Ἀλλὰ πῶς ἐλπίζεις νὰ συναντήσῃς διπλωμάτας,ἀφοῦ ζῇς ἀπομεμονωμένη!...Οἱ διπλωμάται εἶνε ὀλίγιστοι καὶ δὲν δύνανται νὰ νυμφευθῶσι νέας ἄνευ προικός ! Ἐγὼ δύο μόνον διπλωμάτας γνωρίζω, τὸν σύζυγόν μου καὶ νέον τινὰ ἀκόλουθον, τὸν κύριον Ρίβες.

— Ἄ ! εἶπεν ἡ Ἀλίκη χαίρουσα, τὸν κύριον Ρίβες . . .

— Τὸν γνωρίζεις ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Φρουασύ.

Ἡ Ἀλίκη,καταπόρφυρος καὶ τρέμουσα, ἐσιώπα.

— Γνωρίζεις τὸν κύριον Ρίβες ; τὴν ἠρώτησεν ἡ κυρία Ὠβρύ, ἥτις, ἐννοήσασα ὅτι ἡ κόμησσα ἤρχιζε νὰ χάνῃ τὴν ἀναγκαίαν ψυχραιμίαν,ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὴν τοιαύτην συνδιάλεξιν, ἤρχετο εἰς βοήθειάν της.

Ἡ Ἀλίκη, ἀνακτήσασα θάρρος, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὴν κυρίαν Ὠβρὺ καὶ εἶπε :

— Ἀλλὰ πῶς! δὲν κατοικεῖ εἰς τὴν ἀπέναντί μας οἰκίαν ;

—Βλέπω ὅτι εἶσθε πολὺ καλὰ πληροφορημένη ! παρετήρησεν ἡ κυρία Ὠβρύ. Πῶς τὸ γνωρίζεις αὐτό ;

Εἰς τὴν ἀπότομον τούτην ἐρώτησιν, ἡ συγκίνησις τῆς νέας ἐκορυφώθη. Ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ δάκρυα, ἕτοιμα νὰ ρεύσωσιν, ἔλαμψαν εἰς τὰς κόγχας αὐτῶν.

Τὴν Ἔμμαν δὲν διέλαθε τοῦτο. Ἔσυρε τὴν Ἀλίκην ἔτι περισσότερον πλησίον της, θλίβουσα δὲ μετ' ἀφοσιώσεως τὰς χεῖρας αὐτῆς, τῇ ὡμίλει μετὰ τοῦ γλυκυτέρου τρόπου. Ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις πόσον περιπαθὴς ἦτο ἡ κόμησσα ἐν τῇ στάσει ἐκείνῃ.

— Δὲν ἀποκρίνεσαι λοιπόν, ἀγαπητή μου ; τῇ ἔλεγε. Ἀποκρύπτεις τὰ μυστικά σου ἀπὸ ἡμᾶς ; Ἀπὸ τὴν κυρίαν Ὠβρύ, ἥτις σὲ ἀνέθρεψε καὶ ἀντικατέστησε τὴν μητέρα σου ἣν ἀπώλεσας, καὶ ἀπὸ ἐμὲ τὴν καλλιτέραν φίλην σου ; Ἐρώτησον τὴν κυρίαν Ὠβρύ, ἥτις ὡσαύτως κ' ἐμὲ ἀνέθρεψε,καὶ θὰ σοῦ εἰπῇ ἐὰν τῆς ἀπέκρυψα ἐγὼ ποτὲ τίποτε. Μὴ διστάζῃς, ἀγαπητή μου Ἀλίκη, ἐξομολογήσου μας τὰ πάντα. Εὑρίσκεσαι μεταξὺ δύο γυναικῶν,αἵτινες σὲ ἀγαπῶσι περισσότερον παντὸς ἄλλου εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

Λέγουσα ταῦτα ἡ Ἔμμα, προσεπάθει νὰ μειδιάσῃ· θέσασα δὲ τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς Ἀλίκης, ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς.

— Καὶ ὅμως ἡ τρυφερὰ αὕτη καρδία πάλλει ἰσχυρότατα. Τὸ ὄνομα ἄρά γε τοῦ κυρίου Ρίβες εἶνε ἡ αἰτία τόσον μεγάλης συγκινήσεως : . . . Δὲν τὸ ἀρνεῖσαι . . . Τότε εἶνε ἀληθές ; . . .

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀλίκη, κάτω πάντοτε νεύουσα, δὲν ἀπεκρίνετο, ἡ κόμησσα, φοβουμένη μήπως ἀπωλέσῃ πλέον τὴν δύναμιν ἵνα τὴν ἀναγκάσῃ πρὸς τοῦτο,ἠγέρθη καὶ πλησιάσασα τὴν κυρίαν Ὠβρύ,

— Ὦ ! πόσον πάσχω ! τῇ εἶπε χαμηλοφώνως, καὶ νὰ μὴ δύναμαι νὰ τῇ εἴπω ὅτι εἶνε θυγάτηρ μου !

Ἤνοιξε τὸ πρὸς τὸν κῆπον παράθυρον καὶ ἀνέπνευσεν ὀλίγον, ἐνῷ ἡ κυρία Ὠβρὺ ἐκάθησε πλησίον τῆς Ἀλίκης.

—Ἀλλὰ ποῦ ἠδυνήθης νὰ ἴδῃς, κόρη μου, τὸν κύριον Ρίβες ; τὴν ἠρώτησεν.

— Εἰς τὸ παράθυρόν του, τὸν εἶδον.

— Δὲν τὸν γνωρίζῃς, ἢ ἐξ ὄψεως μόνον, εἶμαι βεβαία.

-- Ἀπατᾶσθε, τὸν γνωρίζω κάλλιστα, ὡς καὶ τὰ προτερήματά του καὶ τὰ ἐλαττώματά του.

— Τὰ ἐλαττώματά του ! Καὶ τί ἐλαττώματα ἔχει ;

—Πρῶτον, ἐγείρεται ἀργά.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἐλάττωμα,πολλοὶ ἄνθρωποι τὸ ἔχουσι, τί ἄλλο ἔχει ;

— Ἄλλο . . . εἶπεν ἡ Ἀλίκη, ἄλλο... ἀλλὰ δὲν ἔχει.

Ἡ συνδιάλεξις ἐγένετο ζωηροτέρα, ἡ Ἔμμα ἐπλησίασεν ἐκ νέου.

— Πῶς ! εἶπε τῇ Ἀλίκῃ, μόνον τὸ ἐλάττωμα τοῦτο ἔχει ὁ κύριος Ρίβες ;

— Εἶνε τὸ μόνον, ὅπερ γνωρίζω.

— Τὰ προτερήματά του ὅμως εἶνε περισσότερα.

— Ὦ ! βεβαιότατα, εἶπεν ἡ Ἀλίκη, εἶνε ἀγαθός, εἶνε γενναιόδωρος !

— Ἀληθῶς . . . ἔχει τόσας ἀρετάς... εἶπεν ἡ κόμησσα μειδιῶσα. Πῶς κατώρθωσες νὰ τὸν σπουδάσῃς ;

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἐδίστασε ν' ἀποκριθῇ:

—Ὦ ! δὲν ἠπατήθην, εἶπεν. Χθές, ἐνῷ εὑρισκόμην εἰς τὸ παράθυρόν μου, ὄπισθεν τῶν παραπετασμάτων, διέκρινα πτωχὴν γυναῖκα κρατοῦσαν εἰς τὰς ἀγκάλας της μικρὰν κόρην. Κατ' ἀρχὰς παρετήρησε μετὰ συστολῆς πέριξ αὐτῆς, κατόπιν, θέτουσα κατὰ γῆς τὸ τέκνον της, ἔλαβε μουσικὸν ὄργανον, ὅπερ ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς, καὶ ἤρχιζε νὰ παίζῃ μετὰ μεγίστης γλυκύτητος καὶ ἄνευ μεγάλου θορύβου, ἀλλ' ἔπαυσεν ἡ δυστυχὴς ἀμέσως, ἐξ αἰτίας τῶν κραυγῶν τοῦ θυρωροῦ καὶ τῶν λοιπῶν ὑπηρετῶν. Ὅθεν ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ ἡ ταλαίπωρος, λίαν τεθλιμμένη, ὅταν αἴφνης εἶδε χρυσοῦν νόμισμα πρὸ τῶν ποδῶν της. Ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὸν οὐρανόν, πιστεύουσα ὅτι μόνον ἐκεῖθεν δύνανται νὰ ἔρχωνται τοιαῦτα πλούτη· ἔπραξα κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον, καὶ εἶδον εἰς τὸ ἀπέναντί μου παράθυρον τὸν κύριον Ρίβες, ὅστις προσεπάθει νὰ κρυβῇ, διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ ἡ καλὴ πρᾶξίς του.

Καὶ τὸ πρόσωπον τῆς Ἀλίκης, λεγούσης ταῦτα, ἀνεζωογονεῖτο, οἱ ὡραῖοι ὀφθαλμοί της ἐσπινθηροβόλουν, καὶ ἡ καρδία της ἔπαλλε σφοδρότατα. Ἦτο οὕτω ἀξιολάτρευτος, ὥστε ἡ Ἔμμα δὲν ἀπέκαμνε νὰ τὴν θαυμάζῃ, ἀλλ' ἐννοήσασα ὅτι ὁ θαυμασμός της οὗτος ἦτο ἐπικίνδυνος, προσεπάθησε ν' ἀλλάξῃ ὕφος.

— Ἀναμφιβόλως, ἡ πρᾶξις τοῦ κυρίου Ρίβες εἶνε ἀξιέπαινος, εἶπεν,ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σ' ἐκπλήττῃ τοῦτο τόσον, καθότι εἰς Παρισίους ὑπάρχουν πολλοὶ φιλεύσπλαγχνοι.

Ἡ Ἀλίκη ἔρριψε πρὸς τὴν κυρίαν Φρουασὺ βλέμμα, ὅπερ ἐνεῖχε ποιάν τινα ἀγανάκτησιν. Δὲν παρεδέχετο ποσῶς νὰ καταβιβάζεται τὸ εἴδωλόν της, ἀπὸ τοῦ ὕψους, εἰς ὃ τὸ εἶχε θέσει.

— Ἔχετε δίκαιον, κυρία, ἐπανέλαβεν αὕτη, δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, πολλοὶ βεβαίως,εὐσπλαγχνίζονται ἕνα πτωχόν,ἀλλὰ δὲν ἐξέρχονται τῆς οἰκίας των διὰ νὰ τῷ εἴπωσι παρηγορητικοὺς λόγους, ὡς ἔκαμεν ὁ κύριος Ρίβες, ὅστις, συγκινηθεὶς ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης, ἣν τοῦ ἐδείκνυεν ἡ πτωχὴ γυνή, καὶ ἐκ τῶν ἀσπασμῶν, τοὺς ὁποίους τῷ ἔστελεν ἡ κόρη,ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἔλαβε τὴν μικρὰν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ ἀφοῦ τὴν περιεπτύχθη τρυφερῶς, εἶπεν εἰς τὴν πτωχὴν μητέρα της νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν οἰκίαν του. Μετά τινα χρόνον τὰς εἶδον ἐξερχομένας· ἡ πτωχὴ ἐκράτει ὀγκῶδες δέμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον βεβαίως ἐνδύματα διὰ νὰ θερμανθῶσι. Ἐφαίνετο δὲ τόσον ἐνθουσιασμένη, ὥστε ἔκλαιε περιπτυσσομένη τὴν μικρὰν κόρην της. Ἄ ! οὕτως ἐννοῶ τὴν ἐλεημοσύνην, καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἐγνώριζον ποῦ κατοικεῖ ἡ πτωχὴ αὕτη γυνή, διὰ νὰ προσθέσω κ' ἐγώ τι εἰς τὴν καλὴν πρᾶξιν τοῦ κυρίου Ρίβες.

Ἡ Ἀλίκη ἐσιώπησε· ἀλλ' εὐκόλως ἠννόει τις πόσον ἦτο εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος ὁμιλοῦσα οὕτω δι' ἐκεῖνον ὃν ἠγάπα. Ἐφαίνετο ὡς νεαρὸς δικηγόρος ὑπερασπίζων εἰς τὸ Δικαστήριον τὸν πρῶτον πελάτην του ἀδίκως κατηγορηθέντα.

Ἡ κυρία Φρουασύ, ἀφοῦ τὴν παρετήρησε πρὸς στιγμήν, ἐστράφη πρὸς τὴν κυρίαν Ὠβρὺ καὶ εἶπε χαμηλοφώνως :

— Οὐδεμία ἀμφιβολία ... τὸν ἀγαπᾷ.

[Ἕπεται συνέχεια].

* * *

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον διηγημάτιον ἔγραψαν ἀπὸ κοινοῦ δύο συνεργάται μας, ἀποκλεισθέντες ἐξ αἰφνιδίας μεσημβρινῆς βροχῆς, ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ, ἐν ᾧ ἐγευμάτιζον. Τὸ ἐνδοσιμον ἔλαβον ἐκ μικρᾶς διηγήσεως, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀκούσει πρὸ μικροῦ παρ' ἑνὸς τῶν συνδαιτυμόνων Ἀλλαχοῦ, τὰ ἐκ συνεργασίας ἔργα εἶνε κοινότατα, παρ'ἡμῖν ὅμως τὸ πρῶτον τοιοῦτο δημοσιευόμενον εἶνε, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, τὸ κατωτέρω, γραφὲν μάλιστα χάριν πα διᾶς.

Σ. τ. Δ.

ΑΙΣΩΠΟΥ — ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ε Υ Α

ΝΙΚΟΙ ΔΑΜΙΑΝΟΙ.

Ἔρημος εἶνε ἡ εὐρεῖα αἴθουσα τῶν μηχανῶν καὶ ἡ νὺξ προχωρημένη. Μία μόνον λυχνία, μὲ πράσινον ἀλεξίφωτον, φωτίζει τὴν ἐπιμήκη τράπεζαν, ἀκριβῶς ὑπεράνω τοῦ χειριστηρίου κρεμαμένη, πρὸ τοῦ ὁποίου κάθηται εἰς τηλεγραφητής.

Εἶνε νέος μελαγχροινός, μὲ φριξὸν ἀνεστραμμένον μύστακα, δεσπόζοντα τῆς φυσιογνωμίας του. Ἐξηπλωμένος ἐπὶ μικροῦ ἀναπαυτικοῦ κλιντῆρος — προωρισμένου διὰ τὸν διανυκτερεύοντα ὑπάλληλον — κρατεῖ τὸ σύρμα τῆς μηχανῆς, περασμένον ἐν εἴδει δακτυλίου εἰς τὸν μικρόν του δάκτυλον, προσμένων, ἐν χαύνῳ ἀνακλίσει, τὸν ἠλεκτρικὸν νυγμόν, σημεῖον ἐπιδόσεως τηλεγραφήματος. Ἐν τῷ μεταξὺ ρεμβάζει μὲ κεκλεισμένους ὀφθαλμοὺς καὶ ἥσυχος ὅτι ἔχει λάβει ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα ἐναντίον τῆς θυέλλης, ἥτις ἔξω μαίνεται.

Μέτρα ὡρισμένα ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης του, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ τηλεγραφητὴς στρέφει ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην. Ναί... ἀλλὰ τίς δύναται νὰ ἐγγυηθῇ ὅτι τὰ ἔλαβεν ὅλα ἀκριβῶς καὶ ὅτι δύναται νὰψηφήσῃ — ἐν μέσῳ τῶν μεταλλίνων μηχανημάτων, τῶν συμπυκνωτήρων τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, τῶν ἀγωγῶν τοῦ θανάτου, — νὰψηφήσῃ τὴν βροντήν, ἥτις βρέμει ὑπὲρ τὴν κεφαλήν του κατὰ διαλείμματα καὶ τὴν ἀστραπήν, ἥτις διακόπτουσα ἑκάστοτε τὴν σκοτίαν τῆς νυκτός, ρίπτει διὰ τῶν ὑάλων τοῦ παραθύρου χειμάρρους ἠλεκτρικοῦ φωτός, πρὸ τοῦ ὁποίου ὠχριᾷ τὸ φῶς τοῦ λαμπτῆρος καὶ ἀναλάμπουσι τὰ ὀρειχάλκινα τῆς τραπέζης ὄργανα; . . .

Σκέπτεται τὴν ἐρωμένην του καὶ φράσεις ἄνευ σειρᾶς διαφεύγουσι τοῦ στοματός του:

«Ἡ καϋμένη ἡ Εὔα . . . τόσῳ μακρυά . . . στὴν Ἀλεξάνδρεια. . . αὐτοὶ οἱ γιατροί . . . μὰ πάλι ἡ ὑγεία της; . . . Πῶς τὴν ἀγαπῶ! καὶ νὰ μὴν εἰξεύρω τί κάνει . . . Γιατί τάχα νἄχῃ νὰ μου γράψῃ τόσον καιρό; αὔριο θά της ξαναγράψω . . Ὄχι· θὰ κτυπήσω καλλίτερα δύο λέξεις στὸ φίλο μου Τζών. . . Ἐξεύρει τὴν ὑπόθεσι καὶ θά με πληροφορήσῃ. . . »

Ἐξαίφνης ἠσθάνθη νυγμὸν εἰς τὸν δάκτυλον. Ἐξετινάχθη, διέκοψε τὸν ρεμβασμόν του, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔδραξε τὸ χειριστήριον. Τῷ μετεβιβαζον τηλεγραφημα «Εἶσαι ἕτοιμος;—Ναί.» Ἡ μηχανὴ περιεστρέφετο. Τὴν σιγὴν διεδέχθη ρυθμικὸς μεταλλικὸς κρότος. Ἡ ταινία ἐξετυλίσσετο βραδεῖα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐστιγμένη ὑπὸ γραμμῶν μικρῶν καὶ μεγάλων, τὰς ὁποίας ὁ Παῦλος ἀνεγίνωσκε:

«*Γεώργιον Μεταλάρην, Σῦρον.*

»Ταύτην τὴν στιγμὴν ἐτελέσθησαν γάμοι Νίκου μας. Νὰ μας ζήσουν.

»**Πολυξένη**».

Καὶ ἡ ἐπῳδὸς τοῦ ἐκπέμποντος τηλεγραφητοῦ πρὸς τὸν ἄγνωστον ἀποδέκτην του:

— Καὶ στὰ 'δικά σου.

Ὁ Παῦλος ἐμειδίασε καὶ ἀπήντησεν:

— Εὐχαριστῶ. Ποιὸς εἶσαι;

— Δὲν θέλω νὰ σου 'πῶ.

— Εἶσαι λοιπὸν μασκαρᾶς. Καλὴ νύκτα.

— Κακή σου καὶ ψυχή.

Ὁ Παῦλος ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ φιλοφρόνημα τοῦ συναδέλφου του—καὶ εἶνε συνήθη τοιαῦτα φιλοφρονήματα μεταξύ των — ἀφ' οὗ δὲ εἶδεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε πρὸς ἀποδοχὴν ἄλλο τηλεγράφημα, ἀνέλαβε τὴν ἀναπαυτικήν του θέσιν, φορέσας τὸν ἠλεκτρικὸν δακτύλιον.

Ἔκλεισε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρεδόθη εἰς τὸν ἐρωτικόν του ρεμβασμόν. Καὶ αἱ ἀστραπαὶ διεδέχοντο ἀλλήλας καὶ ἡ βροντὴ ἐμυκᾶτο ὑπόκωφος καὶ σχεδὸν διαρκής.

«Τί χαρά. . . νὰ μας ζήσουν . . . Πῶς ζηλεύει κανεὶς ἤθελα τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου . . . Δὲν θἄλθῃ καὶ μένα ἡ σειρά μου; . . . Ἡ Εὔα μου δὲν θὰ γίνῃ καλά; . . . Πῶς τὸ ἀγαπῶ τὸ γλυκὸ κορίτσι μὲ τὰ γαλανὰ ματάκια! Πρέπει. . . »

Νέος νυγμὸς ἐζήτει τὴν προσοχήν του. Ὁ Παῦλος ἔσπευσε μετ'ὀλίγης προθυμίας. Δὲν θά τον ἄφιναν λοιπὸν ἥσυχον ἀπόψε; Εἶσαι ἕτοιμος; Ναί... Τὸ τηλεγράφημα ἦτο πολιτικόν, ἐκτενές· ἠκολούθει ἓν ἄλλο ἐμπορικόν, συνθηματικόν, σύντομον.

«Τί με μέλει!» ἔλεγεν ὁ ἀποδέκτης, πλήρης ἀνίας· «ἂς εἶχα τώρα ἐγὼ εἰδήσεις τῆς ἀγαπημένης μου καὶ ἂς ἔδινα καὶ τὴν ζωήν μου».

Τῷ ὄντι· τὸ τρίτον τηλεγράφημα ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν ἴδιον. Τῷ ἐτηλεγράφει ὁ φίλος του Τζών:

«*Ἀπόψε ἡ Εὔα ἀπέθανεν*».

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνέλαμψε τρομερὰ ἀστραπή. Ὁ Παῦλος ἐθαμβώθη. Ἠσθάνθη ἀκαριαίως ἰσχυρὸν τιναγμόν, κατέπεσεν ὕπτιος ἐπὶ τοῦ κλιντῆρος καὶ ἔμεινεν ἀναίσθητος, πτῶμα. Ταὐτοχρόνως ἐξερρηγνύετο βροντή, ἡ σπαρακτικὴ βροντὴ τοῦ κεραυνοῦ.

. . . . . .

Διὰ τὴν εἴδησιν περὶ τῆς ἀγαπημένης του, ἔδωσεν, ὡς νυχήθη, τὴν ζωήν. Δὲν τὸν ἔπληξε τὸ ἀπαίσιον τηλεγράφημα — ἀλλ' εἰς ἠλεκτρικὸς σπινθήρ.

Ἐν Ἀθήναις 4 Ἰουνίου 1890.

ΑΙΣΩΠΟΣ - ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ κατωτέρω νεώτατα μυθιστορήματα ἀποστέλλονται ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν ὑπὸ τὰς κατωτέρω τιμάς — Ἐπίσης ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὁποιονδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον τοῦ παραγγελλομένου βιβλίου.

—

Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρεμ'ων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — Ἡ Ἑλμά, ἤτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' 23 εἰκόνων δρ. 5.50 — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσὼν δὲ Τεράτλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἄμαξα Ἀριθμὸς 13, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 11 - Ἐξομολογήσεις ἑνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20 Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιστρίας δρ. 1.10— Ἡ Νέα Ἑλληνίς, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, δρ. 1.10 — Ἀφρική, ἢ πέντε ἐν ἀεροστάτῳ ἑβδομάδες, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' εἰκόνων δρ. 3.20—Ἡ Κλεανθίνη, διήγημα Γ. Π. Ὑπερίδου δρ. 1.10 — Ἡ Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πὼλ δὲ Κὸκ δρ. 2.20 — Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνη (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτζίδου (ἔκδοσις Β') δρ. 4.20 — Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πὼλ δὲ Κὸκ δρ. 1.70 — Ἡ Ἀρτοπῶλις, ὑπὸ Ξαβιὲ ἐ Μοντεπὲν (τόμοι 2) δρ. 5.50— Τὸ Ἄκρον τοῦ Ὠτός, ὑπὸ Α. δὲ Κοντρεκοὺρ (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Τὰ ἴχνη ἑνὸς Κακουργήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνων δρ. 1.70 — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Τὸ Παιδὶ τοῦ Προαστείου, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβοὺρ (τόμοι 2) δρ. 5.20—Ἡ Μικρούλα, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβοὺρ (τόμοι 3) δρ. 6.50—Περιοδεία ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30 — Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετάφρασις Ν. Δραγούμη δρ. 7.50 — Ὁ Μαῦρος Πειρατής, μετὰ πολλῶν εἰκόνων δρ 4.50 — Ἡ Δήσταρχος Γυνὴ δρ. 4.50 — Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 4.30 —Μετὰ εἴκοσιν ἔτη (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) δρ. 5.30 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Συζυγικοῦ Ἔρωτος (ἔκδοσις Β') δρ. 1.70—Οἱ Νατσαῖοι, ὑπὸ Σατωβριάν, μετάφρασις Κ. Ι. Δραγούμη δρ. 3.70 —Χαρικλῆς, εἰκόνες ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, μετάφρασις Λ. Σταυρίδου δρ. 2.20 — Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκιπέσσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Ὁ Λυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5.30 —Ἡ Μαλβίνα δρ. 1.60 — Δὸν Κιχώτης, μετάφρασις Ι. Ἰσδ. Σκυλίσση, μετὰ 13 εἰκονογραφιῶν δρ. 5.30—Αἱ Τραγῳδίαι τῶν Παρισίων, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 9) δρ. 11—Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἔρως, ὑπὸ Ξαβιὲ-δὲ-Μοντεπὲν δρ. 6.50—Ἀπομνημονεύματα Ἑνὸς Δυστυχοῦς, ἤτοι Βίος τῶν Νόθων Τέκνων, μυθιστορία ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου (τόμοι 4) δρ. 16 —Ὁ Ἰατρὸς τῶν Τρελλῶν (τόμοι 6) δρ. 9—Ὁ Πόλεμος τῶν Γυναικῶν δρ. 2.20—Νανά, ὑπὸ Αἰμυλίου Ζολᾶ δρ. 5.50 — Διηγήματα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνυάλη (τόμοι 2) δρ 6.40 — Αἱ Ρωσσίδες Παρθένοι, ἢ ὁ Μηδενισμὸς ἐν Ρωσσίᾳ (τόμοι 2) δρ. 3.30 — Τὸ Φρούριον Σωμὸν δρ. 2.70 — Ἡ διδασκάλισσα μυθιστορία Εὐγενείου Σύη δραχ. 3.20— Παράπτωσις καὶ Μετάμελεια ἤτοι Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς 3.70 — Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ μυθιστορία Γεωργίου Πραδὲλ δρ. 5.30—Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2,70 Ὁ Ἱππότης Μάϊος», μυθιστορία Ponson de Terrail δρ. 2,70. — Τὰ χάλια μας, κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιοῦ λ. 80 — Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2) δρ. 2,80 — Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου, μυθιστορία Pièrre Zaccone (τόμοι δύο) Δρ. 3,30—Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Émille Chevalier Δρ. 1.70—Ἐθνικαὶ εἰκόνες», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, Δρ. 1.70 Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιᾶς μου», λυρικὴ Συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 70.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.*